Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNE ODVJETNICE
TAMARE ĆAPETA
od 14. rujna 2023.[1]

Predmet C-115/22

SO,
uz sudjelovanje:
Nationale Anti-Doping Agentur Austria GmbH (NADA),
Österreichischer Leichtathletik-verband (ÖLV),
World Anti-Doping Agency (WADA)

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Unabhängige Schiedskommission (Neovisna arbitražna komisija, Austrija))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 267. UFEU-a – Pojam ‚sud' – Zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio nacionalni antidopinški sud – Zaštita osobnih podataka – Uredba (EU) 2016/679 – Članak 5. – Članak 6. – Zakonitost i nužnost mrežne objave osobnih podataka osobe koja je prekršila antidopinška pravila – Članak 9. – Jesu li kršenja antidopinških pravila ‚podaci koji se odnose na zdravlje' – Članak 10. – Jesu li kršenja antidopinških pravila ‚osobni podaci koji se odnose na kaznene osude' – Je li nacionalni sud ‚službeno tijelo'"

I. Uvod

1. *Citius, Altius, Fortius*; brže, više, jače. Olimpijski moto kao malokoji drugi opisuje ljudsku želju za napredovanjem do novih granica. Međutim, pritisak pobjede može dovesti u iskušenje da se učinak poboljša upotrebom određenih zabranjenih tvari.

2. O tome je riječ u ovom predmetu. Tužiteljica je austrijska profesionalna sportašica. Proglašena je krivom za kršenje antidopinških pravila. Posljedično, austrijsko nacionalno tijelo za borbu protiv dopinga objavilo je na svojoj javno dostupnoj internetskoj stranici njezino ime, pojedinosti o prekršaju o kojem je riječ i razdoblje na koje je suspendirana.

3. Je li takvo postupanje u skladu s Općom uredbom o zaštiti podataka (*General Data Protection Regulation*, u daljnjem tekstu: GDPR)[2]? To je, ukratko, glavno materijalno pitanje pred Sudom. Međutim, s obzirom na to da je zahtjev za prethodnu odluku uputilo tijelo koje nije „klasični" sud u sklopu organizacije pravosudnog sustava u Austriji, u ovom se predmetu postavlja i pitanje dopuštenosti zahtjeva.

[1] Izvorni jezik: engleski

[2] Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1. i ispravci SL 2018., L 127, str. 2. i SL 2021., L 74, str. 35.)

II. Okolnosti spora i prethodna pitanja

4. Premda je upotreba stimulansa kako bi se poboljšala fizička izvedba svojstvena ljudskom natjecanju od samih početka pisane povijesti[3], sustav antidopinških kontrola kakav danas poznajemo potječe tek iz 1999., kad je osnovana Svjetska antidopinška agencija (u daljnjem tekstu: WADA), i iz 2004., kad je stupio na snagu Svjetski antidopinški kodeks (u daljnjem tekstu: WADC)[4]. Njegova posljednja verzija datira iz 2021.

5. Iako je WADC privatnopravni instrument, njegova učinkovitost osigurava se Međunarodnom konvencijom Ujedinjenih naroda protiv dopinga u sportu iz 2005.[5]. Sve države članice potpisnice su te konvencije. U njezinu članku 4. navodi se da odredbe WADC-a *nisu* sastavni dio te konvencije i *nemaju* izravan učinak u nacionalnom pravu. Međutim, istom se odredbom države stranke obvezuju poštovati načela WADC-a. Ta se obveza, koja uključuje WADC-ov zahtjev za mrežnu objavu kršenja antidopinških pravila, u pravnim sustavima država članica odražava na različite načine[6].

6. Ovaj predmet dolazi iz Austrije, gdje su antidopinške kontrole uređene Anti-Doping-Bundesgesetzom 2021 (Antidopinški savezni zakon iz 2021., u daljnjem tekstu: ADBG).

7. Između 1998. i 2015. osoba SO (u daljnjem tekstu: tužiteljica) bila je profesionalna sportašica u Austriji. Kao članica ekipe Austrijskog atletskog saveza, tužiteljica je predstavljala svoju zemlju na međunarodnim natjecanjima. Također je obnašala upravljačke i predstavničke dužnosti u različitim austrijskim sportskim klubovima.

8. Na temelju rezultata istrage koju je proveo Bundeskriminalamt (Savezni ured kriminalističke policije, Austrija), Unabhängige Dopingkontrolleinrichtung (Neovisno tijelo za kontrolu dopinga, Austrija) (u daljnjem tekstu: NADA) podnio je 2021. Österreichische Anti-Doping-Rechtskommissionu (Austrijska antidopinška pravna komisija) (u daljnjem tekstu: ÖADR) zahtjev za ispitivanje.

9. Odlukom od 31. svibnja 2021. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) ÖADR je proglasio tužiteljicu krivom zbog kršenja pravila 32.2. (b) i (f) Natjecateljskih pravila Međunarodnog atletskog saveza (IAAF) iz 2015. te članaka 2.2. i 2.6. Antidopinških pravila IAAF-a iz 2017. Tim se pravilima zabranjuje „upotreba ili pokušaj upotrebe zabranjene tvari ili zabranjenog sredstva” te „posjedovanje zabranjene tvari ili zabranjenog sredstva”[7]. Konkretnije, ÖADR je utvrdio da je tužiteljica između svibnja 2015. i travnja 2017. posjedovala tvari eritropoetin (poznat i kao EPO), genotropin ili omnitrop i testosteron (u obliku androgela) te da ih je barem djelomično

3 Müller, R. K., „History of Doping and Doping Control”, u Thieme, D. i Hemmersbach, P. (ur.), *Doping in Sports*, sv. 195., Springer, 2010., str. 2. (gdje se objašnjava da upotreba lijekova i tvari za poboljšanje atletske izvedbe datira još od kraja trećeg stoljeća prije naše ere).

4 Vidjeti van der Sloot, B., Paun, M., Leenes, R., *Athletes' Human Rights and the Fight Against Doping: A Study of the European Legal Framework*, Springer, 2020., str. 14.

5 „Međunarodna konvencija protiv dopinga u sportu”, Organizacija Ujedinjenih naroda za obrazovanje, znanost i kulturu, Pariz, 2005.

6 Prema studiji provedenoj 2017. za Europsku komisiju, WADC je pravno obvezujući u nekim državama članicama, ali ne u svima. Vidjeti Europska komisija, Glavna uprava za obrazovanje, mlade, sport i kulturu, McNally, P., Paun, M., Sloot, B. i dr., „Anti-doping & data protection: an evaluation of the anti-doping laws and practices in the EU Member States in light of the General Data Protection Regulation”, Ured za publikacije Europske unije, 2017., https://data.europa.eu/doi/10.2766/042641, str. 77.

7 I Natjecateljska pravila IAAF-a iz 2015. i Antidopinška pravila IAAF-a iz 2017. definiraju „upotrebu” kao „korištenje, primjenu, unos, ubrizgavanje ili potrošnju na bilo koji način zabranjene tvari ili zabranjenog sredstva”.

upotrebljavala tijekom 2015. Sve te tvari od 2015. do 2017. bile su uvrštene na WADA-ine popise zabranjenih tvari. Stoga je njihova upotreba bila zabranjena profesionalnim sportašima koji su se natjecali prema Natjecateljskim pravilima IAAF-a.

10. Kao posljedica tog utvrđenja, ÖADR je pobijanom odlukom proglasio nevažećima sve rezultate koje je tužiteljica ostvarila između 10. svibnja 2015. i dana stupanja na snagu te odluke te joj je oduzeo sve nagrade za sudjelovanje i/ili ostvareni rezultat. Također je tužiteljici izrekao zabranu sudjelovanja na sportskim natjecanjima bilo koje vrste u trajanju od četiri godine s učinkom od 31. svibnja 2021.

11. Tijekom postupka pred ÖADR-om tužiteljica je zahtijevala da se pobijana odluka ne otkrije javnosti javno dostupnom objavom na internetu. ÖADR je u pobijanoj odluci odbio taj zahtjev.

12. Tužiteljica je podnijela zahtjev za preispitivanje pobijane odluke Unabhängige Schiedskommissionu (Neovisna arbitražna komisija, Austrija) (u daljnjem tekstu: USK).

13. Odlukom od 21. prosinca 2021. USK je potvrdio ÖADR-ova materijalna utvrđenja, uključujući tužiteljičina kršenja antidopinških pravila te izrečenu kaznu.

14. Istodobno, USK je odgodio svoju odluku o tužiteljičinu zahtjevu da se pobijana odluka ne objavi na internetu, čime bi se otkrila javnosti [8].

15. Ta obveza objave temelji se na članku 21. stavku 3. i članku 23. stavku 14. ADBG-a. Tim se odredbama propisuje da ÖADR odnosno USK „mora obavijestiti [austrijsku Saveznu organizaciju za sport], sportske organizacije, sportaše, druge osobe i organizatore natjecanja kao i javnost o svojim odlukama”, navodeći ime dotične osobe, trajanje zabrane i razlog za zabranu a da se pritom ne može izvesti zaključak o podacima te osobe koji se odnose na zdravlje.

16. Objava tih informacija obvezna je u slučaju profesionalnih sportaša, a u nekim slučajevima i za amaterske sportaše. U drugim slučajevima, ako su pravilo prekršili amaterski sportaši, maloljetnici ili ranjive osobe, objava nije obvezna.

17. Premda obvezu obavješćivanja javnosti imaju tijela odlučivanja, odnosno ÖADR i USK, ADBG-om je predviđeno da u ime ÖADR-a i USK-a tu zadaću obavlja NADA [9]. Kako bi ispunila tu obvezu, NADA na svojoj internetskoj stranici objavljuje tablicu dostupnu javnosti [10]. Relevantni unos u tu tablicu sastoji se od imena i prezimena dotične osobe; vrste sporta kojim se bavila; vrste prekršaja; vrste suspenzije koja joj je izrečena; kao i datuma početka i završetka suspenzije.

18. Koliko shvaćam, te informacije ostaju dostupne na NADA-inoj internetskoj stranici samo tijekom razdoblja suspenzije sportaša o kojem je riječ.

8 USK je 21. prosinca 2021. donio dvije odluke. Prvom odlukom potvrđuju se ÖADR-ova materijalna utvrđenja i obustavlja se postupak u dijelu koji se odnosi na neobjavljivanje tužiteljičina imena, kazne i kršenja antidopinškog pravila; druga odluka predstavlja zahtjev za prethodnu odluku u ovom predmetu.

9 Vidjeti članak 5. stavak 6. podstavak 4. ADBG-a.

10 Tužiteljica ističe da je ta tablica dostupna na https://www.nada.at/de/recht/suspendierungen-sperren.

19. USK ima dvojbe u pogledu usklađenosti s GDPR-om prakse otkrivanja javnosti tužiteljičinih osobnih podataka putem objave na NADA-inoj internetskoj stranici. Kako bi mogao odlučiti o tužiteljičinu zahtjevu da se njezini osobni podaci ne objave na toj internetskoj stranici, stoga je odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li u slučaju informacije da je određena osoba počinila određeni dopinški prekršaj i zbog tog joj je prekršaja zabranjeno sudjelovanje na (nacionalnim i međunarodnim) natjecanjima riječ o ‚podatku koji se odnosi na zdravlje' u smislu članka 9. [GDPR-a]?

2. Protivi li se [GDPR-u], osobito s obzirom na njegov članak 6. stavak 3. drugi podstavak, nacionalna odredba kojom se predviđa otkrivanje imena osoba na koje se odnosi [USK-ova] odluka, trajanja zabrane i razloga za zabranu, a da se pritom ne može izvesti zaključak o podacima koji se odnose na zdravlje osobe o kojoj je riječ? Je li pritom bitno da se od otkrivanja te informacije javnosti prema nacionalnoj odredbi može suzdržati samo ako je riječ o amaterskom sportašu, maloljetnoj osobi ili osobi koja je odavanjem informacija ili drugih naznaka bitno pridonijela otkrivanju potencijalnih antidopinških prekršaja?

3. Zahtijeva li se [GDPR-om], osobito s obzirom na načela iz njegova članka 5. stavka 1. točaka (a) i (c), da se prije otkrivanja podataka u svakom slučaju provede odvagivanje interesa između, s jedne strane, osobnih ispitanikovih interesa u koje se otkrivanjem zadire i, s druge strane, interesa javnosti koji postoji u pogledu informacije o antidopinškom prekršaju koji je sportaš počinio?

4. Je li u slučaju otkrivanja informacije da je određena osoba počinila određeni dopinški prekršaj i zbog tog joj je prekršaja zabranjeno sudjelovanje na (nacionalnim i međunarodnim) natjecanjima riječ o obradi osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela u smislu članka 10. [GDPR-a]?

5. U slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje: je li u slučaju [USK-a], osnovanog u skladu s člankom 8. ADBG-a iz 2021., riječ o službenom tijelu u smislu članka 10. [GDPR-a]?"

20. Pisana očitovanja podnijeli su tužiteljica, NADA, WADA te belgijska, francuska, latvijska, luksemburška i poljska vlada kao i Europska komisija. Te su stranke – osim belgijske, francuske, luksemburške i poljske vlade – također iznijele usmena očitovanja na raspravi održanoj 2. svibnja 2023.

III. Dopuštenost

21. Glavna je funkcija prethodnog postupka osigurati ujednačenu primjenu prava Unije u svim državama članicama. Međutim, iako su različita nacionalna tijela (upravna, regulatorna ili druga) obvezna primjenjivati pravo Unije i mogu se pitati o njegovu značenju, članak 267. UFEU-a omogućuje samo „sudovima" da od Suda zatraže tumačenje prava Unije. U načelu, ako zahtjev za prethodnu odluku zaprimi od nacionalnog suda koji se smatra dijelom pravosudne grane vlasti u predmetnoj državi članici, Sud će ga smatrati dopuštenim. Međutim, ako takav zahtjev na temelju članka 267. UFEU-a uputi tijelo koje ne pripada pravosudnom sustavu u klasičnom smislu te riječi, Sud neće automatski odbiti taj zahtjev. Naime, on će provjeriti može li se tijelo koje je uputilo zahtjev ipak smatrati „sudom" u smislu te odredbe.

22. U ovom predmetu zahtjev Sudu uputio je USK. To nije jedno od tijela koja *prima facie* pripadaju austrijskom pravosudnom sustavu. Stoga se Komisija u svojim pisanim očitovanjima podnesenima Sudu zapitala ispunjava li USK zahtjeve da bi ga se moglo smatrati „sudom" u smislu članka 267. UFEU-a. Slijedom toga, prvo pitanje o kojem Sud mora odlučiti, prije nego što odluči o meritumu ovog predmeta, jest može li on uopće „razgovarati" s USK-om.

23. Prema mojem mišljenju, USK jest „sud" za potrebe članka 267. UFEU-a. Kako bih objasnila svoje stajalište, najprije ću ukratko iznijeti pravila kojima se uređuju organizacija i funkcije USK-a (III.A). S obzirom na to, pokazat ću da on ispunjava uvjete da bi ga se smatralo „sudom", kako su razvijeni u sudskoj praksi Suda (III.B).

A. Organizacija i struktura USK-a

24. USK je stalno tijelo osnovano u skladu s člankom 8. ADBG-a.

25. U svojoj odluci kojom upućuje zahtjev to tijelo objašnjava da djeluje kao „najviši" austrijski sportski arbitražni sud za antidopinške prekršaje. Ono je viši sud u dvostupanjskom sustavu sankcioniranja kršenja antidopinških pravila uspostavljenom ADBG-om. U prvom stupnju utvrđenje kršenja primjenjivih antidopinških pravila i izricanje kazne povjeravaju se ÖADR-u, na inicijativu NADA-e [11]. USK-u se može podnijeti zahtjev za preispitivanje ÖADR-ove odluke. U takvom slučaju stranke u postupku su, s jedne strane, sportaš (ili druga osoba) na koju se primjenjuje ÖADR-ova odluka te, s druge strane, NADA [12].

26. USK donosi odluke većinskim odlučivanjem [13], u postupku uređenom austrijskim Zakonikom o građanskom postupku [14] i na temelju vlastitog poslovnika. Njegove se odluke objavljuju [15].

27. U članku 8. stavku 1. ADBG-a izričito je navedeno da USK treba biti neovisan o državnim tijelima, pojedincima i NADA-i. Nadalje, navodi se da članovima USK-a nije dopušteno sudjelovati u istragama koje provodi NADA u vezi s mogućim kršenjem primjenjivih antidopinških pravila; u konačnoj NADA-inoj odluci; u odluci o tome treba li ÖADR-u podnijeti zahtjev za ispitivanje; ili u samom postupku ispitivanja. USK svoje zadaće mora obavljati samostalno i neovisno [16].

28. U skladu s člankom 8. stavkom 2. ADBG-a, USK čine predsjedatelj i sedam članova. Predsjedatelj i njegov zamjenik moraju imati položen sudački ili odvjetnički ispit. Dva člana komisije moraju imati diplomu prava i iskustvo u provođenju službenog istražnog postupka. Još dva člana moraju biti stručnjaci za analitičku kemiju ili toksikologiju. Naposljetku, dva člana moraju biti stručnjaci za sportsku medicinu.

11 ÖADR je osnovan kao neovisno tijelo člankom 7. ADBG-a.

12 Članak 23. stavak 2. ADBG-a. NADA je tijelo koje je ÖADR-u podnijelo zahtjev za ispitivanje. Vidjeti članak 18. ADBG-a.

13 Članak 8. stavak 3. ADBG-a

14 Članak 23. stavak 3. ADBG-a

15 Članak 23. stavak 3. ADBG-a. USK-ov poslovnik dostupan je na sljedećoj poveznici: https://www.schiedskommission.at/files/doc/Gesetze-Richtlinien-und-Bestimmungen/USK-Verfahrensordnung-2021.pdf (u daljnjem tekstu: USK-ov poslovnik).

16 Točka 1. podtočka 3. USK-ova poslovnika

29. U istom se stavku također objašnjava da se USK za svaki postupak iznova sastavlja: predsjedatelj ili njegov zamjenik moraju među članovima USK-a imenovati najmanje jednog člana s diplomom prava i iskustvom u provođenju službenog istražnog postupka; najmanje jednog stručnjaka za analitičku kemiju ili toksikologiju; i najmanje jednog člana koji je stručnjak za sportsku medicinu [17].

30. U skladu s člankom 8. stavkom 3. ADBG-a i kako je to objašnjeno u odluci kojom se upućuje zahtjev, predsjedatelja i stalne članove USK-a imenuje savezni ministar umjetnosti, kulture, javne službe i sporta (u daljnjem tekstu: ministar sporta) na mandat od četiri godine, s mogućnošću ponovnog imenovanja [18]. Ministar može opozvati člana USK-a prije isteka njegova mandata samo „zbog ozbiljnih razloga” [19].

31. Za sporove u vezi s austrijskim sportskim događanjima ili austrijskim sportašima mora se pokrenuti postupak pred USK-om [20]. Drugim riječima, žalba protiv ÖADR-ove odluke u takvim se slučajevima može podnijeti samo USK-u [21].

32. Člankom 23. stavkom 3. ADBG-a zahtijeva se da USK prilikom nadzora zakonitosti ÖADR-ove odluke primjenjuje primjenjiva antidopinška pravila nadležnog međunarodnog sportskog saveza. Ako utvrdi da je odluka nezakonita, može je poništiti, izmijeniti ili zamijeniti vlastitom odlukom [22].

33. Kao što je to objašnjeno na raspravi, žalbe protiv USK-ovih odluka mogu se podnijeti nadležnim austrijskim građanskim sudovima kad se odnose na građanskopravna pitanja. U takvim slučajevima USK nije stranka u postupku pred nadležnim građanskim sudom. Umjesto toga, stranke su i dalje NADA i sportaš (ili druga osoba).

34. Međutim, kako je to također objašnjeno na raspravi, a što nijedna od stranaka nije osporila, čini se da zakonitost objave podataka o USK-ovoj odluci koja sadržava tužiteljičine osobne podatke na NADA-inoj internetskoj stranici nije u nadležnosti austrijskih građanskih sudova. Istodobno je objašnjeno i da pred austrijskim upravnim sudovima nije moguća žalba protiv USK-ovih odluka. Stoga se čini da je pri odlučivanju o zakonitosti odluke o objavi sportaševih osobnih podataka USK tijelo koje odlučuje u zadnjem stupnju rješavanja sporova u Austriji.

35. Sportaš se može koristiti i drugim sredstvom, koje ne uključuje USK, podnošenjem pritužbe Datenschutzbehördeu (austrijsko tijelo za zaštitu podataka). Protiv njegovih odluka može se podnijeti pravni lijek austrijskim upravnim sudovima.

17 Vidjeti članak 8. stavak 2. ADBG-a.

18 Ti su elementi također sadržani u članku 8. stavku 3. ADBG-a.

19 Članak 8. stavak 3. ADBG-a

20 Kad je riječ o sudjelovanju na međunarodnom natjecanju ili ako su uključeni međunarodni sportaši, postupak se može pokrenuti izravno pred Internationaler Sportgerichtshofom (Sportski arbitražni sud, u daljnjem tekstu: CAS). Vidjeti članak 23. stavak 4. ADBG-a. Međutim, čini se da se ta iznimka ne primjenjuje u ovom slučaju.

21 Vidjeti članak 23. stavke 1. i 4. ADBG-a te točku IV.(3) odluke kojom se upućuje zahtjev. U potonjoj se objašnjava da je Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud, Austrija) smatrao da obraćanje građanskim sudovima u području povezanom s kršenjem antidopinških pravila pretpostavlja da je protiv ÖADR-ove odluke najprije podnesena žalba pred USK-om.

22 Članak 23. stavak 1. ADBG-a

36. Naposljetku, premda to iz informacija sadržanih u spisu kojim Sud raspolaže nije potpuno jasno, čini se da sportaš može odlučiti osporiti USK-ovu odluku pred CAS-om, kad se pritužba odnosi na pravilnu primjenu antidopinških pravila međunarodnog sportskog saveza o kojem je riječ i/ili WADC-a [23].

37. S obzirom na prethodno navedeno, sada ću ispitati je li USK „sud" u smislu članka 267. UFEU-a.

B. Je li USK „sud"?

38. Sud je vrlo rano, već u presudi Vaassen-Göbbels, smatrao da značenje pojma „sud" iz (sadašnjeg) članka 267. UFEU-a treba riješiti isključivo s obzirom na pravo Unije [24]. Taj je pristup omogućio i tijelima koja se, poput USK-a, ne smatraju sudovima u okviru „klasične" ustavne podjele ovlasti u državi članici između zakonodavne, izvršne i pravosudne vlasti, ali koja ipak imaju nadležnost za rješavanje sporova primjenom prava Unije, da Sudu upute zahtjev za prethodnu odluku. Omogućavanjem širem rasponu tijela nego što su to sudovi u „uobičajenom" smislu da upute takve zahtjeve jača se glavni cilj prethodnog postupka, a to je osiguravanje ujednačene primjene prava Unije. Tako je Sud već u ranoj fazi dopuštao i zahtjeve za prethodnu odluku tijela koja se ne mogu smatrati „klasičnim" „sudovima". Ipak, taj mehanizam nije stavljen na raspolaganje svim tijelima koja moraju primjenjivati pravo Unije, nego samo onima koja se mogu smatrati „sudovima".

39. Sud nikad nije definirao pojam „sud" iz članka 267. UFEU-a [25]. Međutim, tijekom godina razvio je određen broj kriterija koje uzima u obzir prilikom utvrđivanja može li prihvatiti upućeni zahtjev za prethodnu oduku. Ti kriteriji uključuju: je li tijelo koje je uputilo zahtjev ustanovljeno zakonom; je li stalno; je li njegova nadležnost obvezna; je li postupak pred njim kontradiktoran; primjenjuje li pravna pravila i je li neovisno (unutarnja i vanjska neovisnost) [26]. Iako su se ti kriteriji tijekom godina primjenjivali s različitim stupnjevima strogosti, u novije vrijeme, možda pod utjecajem presuda iz područja vladavine prava [27], zahtjev neovisnosti je postrožen. U presudi Banco de Santander [28] Sud je, primjerice, smatrao nužnim izmijeniti svoje stajalište u pogledu dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku Tribunala Económico-Administrativo Central (Središnji porezni sud, Španjolska, u daljnjem tekstu: TEAC), smatrajući, za razliku od nekoliko godina prije [29], da to tijelo ne ispunjava zahtjev neovisnosti.

23 Međutim, u članku 23. stavku 4. ADBG-a izričito se navodi samo da žalbu CAS-u mogu podnijeti WADA, Međunarodni olimpijski odbor, Međunarodni paraolimpijski odbor i svaki nadležni međunarodni sportski savez.

24 Presuda od 30. lipnja 1966. (61/65, EU:C:1966:39, str. 273.)

25 Neki su Sudu predbacili to što nije dao sveobuhvatnu definiciju pojma „sud". Primjerice, mišljenje nezavisnog odvjetnika D. Ruiz-Jaraba Colomera u predmetu De Coster (C-17/00, EU:C:2001:366, t. 14.) ili Broberg, M. i Fenger, N., *Preliminary References to the European Court of Justice*, 2. izdanje, Oxford University Press, Oxford, 2014., str. 70. Drugi, a s tim se stajalištem i ja slažem, smatraju da raznolikost i stalni razvoj institucija u državama članicama Unije zahtijevaju fleksibilnost u određivanju može li se neka institucija smatrati „sudom". Vidjeti, primjerice, mišljenje nezavisnog odvjetnika N. Wahla u spojenim predmetima Torresi (C-58/13 i C-59/13, EU:C:2014:265, t. 27.) i Wahl, N. i Prete, L., „The Gatekeepers of Article 267 TFEU: On Jurisdiction and Admissibility of References for Preliminary Rulings", *Common Market Law Review*, sv. 55.(2), 2018., str. 511.-548., na str. 522.

26 Vidjeti, primjerice, presudu od 17. rujna 1997., Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, t. 23.). Vidjeti nedavnu presudu od 21. siječnja 2020., Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 51. i navedenu sudsku praksu).

27 Vidjeti, primjerice, presude od 27. veljače 2018., Associação Sindical dos Juízes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, t. 42. i slj.), od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 54. i slj.) i od 24. lipnja 2019., Komisija/Poljska (Neovisnost Vrhovnog suda), C-619/18, EU:C:2019:531, t. 74. i slj.).

28 Presuda od 21. siječnja 2020. (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 55., ali vidjeti i cijelu analizu neovisnosti u točkama 51. do 77.)

29 Presuda od 21. ožujka 2000., Gabalfrisa i dr. (C-110/98 do C-147/98, EU:C:2000:145, t. 39.)

40. Upravo je zahtjev neovisnosti sporan kad je riječ o USK-u. Prije nego što objasnim zašto smatram da tijelo koje je uputilo zahtjev u ovom predmetu ispunjava taj kriterij, najprije ću pokazati da ispunjava druge kriterije koje je Sud koristio u svojoj sudskoj praksi koja se odnosi na pojam „sud” iz članka 267. UFEU-a.

1. „Zakonom ustanovljen” i „stalan”

41. Zahtjev prema kojem je tijelo koje je uputilo zahtjev ustanovljeno zakonom znači da se njegova pravna osnova nalazi u nacionalnom zakonodavstvu, bilo na primarnoj ili sekundarnoj razini [30]. Kriterij stalnosti zahtijeva da tijelo kao institucija bude stalno, neovisno o tome što može biti iznova sastavljeno za svaki postupak ili što ima promjenjiv sastav [31].

42. Ti su zahtjevi u ovom slučaju očito ispunjeni: kao što sam to objasnila, USK je ustanovljen ADBG-om, austrijskim saveznim zakonodavstvom. On ima stalne članove imenovane na razdoblje od četiri godine koje se može obnoviti i, čak i ako se sastav vijeća koje odlučuje mijenja, ono je sastavljeno u skladu s pravilima predviđenima zakonom i s popisa stalnih članova USK-a (vidjeti točke 28. i 29. ovog mišljenja).

2. Obvezna nadležnost

43. Zahtjev obvezne nadležnosti tijela koje je uputilo zahtjev u sudskoj je praksi primjenjivan na dva načina. Ili je Sud zahtijevao da stranke u postupku koji se pred tim tijelom vodi ne mogu birati hoće li ono rješavati predmet [32] ili je zahtijevao da su odluke tijela o kojem je riječ obvezujuće za stranke [33]. Kriterij obvezne nadležnosti i dalje se smatrao ispunjenim ako je nacionalno pravo strankama dalo izbor da pokrenu postupak pred tijelom o kojem je riječ ili pred „redovitim” sudovima te nadležnosti [34]. Ono što je važno jest da nadležnost tijela koje je uputilo zahtjev ne ovisi o suglasnosti suprotstavljenih stranaka o tome je li to tijelo nadležno, nego je ona automatski uspostavljena kad jedna od stranaka pokrene postupak.

44. USK ispunjava kriterij obvezne nadležnosti u objema njegovim primjenama. Može biti korisno objasniti da, unatoč svojem imenu, to tijelo nije „arbitražni sud” u smislu da njegova nadležnost proizlazi iz sporazuma između stranaka. Umjesto toga, kao što sam to objasnila u točkama 24. i 31. ovog mišljenja i kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje te su i stranke objasnile, USK u Austriji na temelju saveznog zakona djeluje kao *obvezna* instanca kad je riječ o zahtjevima za preispitivanje ÖADR-ih odluka.

45. USK-ove odluke obvezujuće su za stranke u sporu. Vjerojatno upravo zbog toga austrijsko zakonodavstvo predviđa mogućnost žalbe protiv njegovih odluka o građanskopravnim pitanjima austrijskim građanskim sudovima, s jedne strane, i o pitanjima međunarodnih antidopinških

30 Vidjeti presudu od 6. listopada 2015., Consorci Sanitari del Maresme (C-203/14, EU:C:2015:664, t. 18.).

31 Vidjeti, primjerice, presudu od 12. lipnja 2014., Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta (C-377/13, EU:C:2014:1754, t. 26.) (u kojoj se utvrđuje da, iako je „sastav raspravnih vijeća [suda] privremen i njegova djelatnost prestaje postojati donošenjem konačne odluke[;], […] [sud] u svojoj cjelini […] ima stalan karakter”).

32 Vidjeti, primjerice, presude od 23. ožujka 1982., Nordsee (102/81, EU:C:1982:107, t. 11.) i od 17. listopada 1989., Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark (109/88, EU:C:1989:383, t. 7).

33 Vidjeti, primjerice, rješenje od 17. srpnja 2014., Emmeci (C-427/13, neobjavljeno, EU:C:2014:2121, t. 25., 30. i 31.) (u kojem se utvrđuje da tijelo koje izdaje savjetodavna mišljenja ne ispunjava kriterij „obvezne nadležnosti”).

34 Vidjeti, primjerice, presude od 6. listopada 2015., Consorci Sanitari del Maresme (C-203/14, EU:C:2015:664, t. 24.) i od 26. siječnja 2023., Construct (C-403/21, EU:C:2023:47, t. 41.) (u kojima se proglašavaju dopuštenima zahtjevi za prethodnu odluku koje su uputila tijela čija je nadležnost bila istovjetna onoj nadležnih upravnih sudova, ako je podnositelj zahtjeva na temelju mjerodavnog prava imao izbor obratiti se tijelu koje je uputilo zahtjev).

pravila austrijskim građanskim sudovima ili CAS-u, s druge strane. Međutim, čini se da u austrijskom pravu ne postoji drugostupanjski sud pred kojim se može pobijati USK-ova odluka o usklađenosti odluke o objavi sportaševih osobnih podataka s GDPR-om. Stoga se čini prikladnim to tijelo smatrati „sudom" koji, u skladu s člankom 267. trećim stavkom UFEU-a, ima *obvezu* upućivanja zahtjeva za prethodnu odluku kada smatra da primjena GDPR-a nije jasna u okolnostima spora koji se pred njim vodi.

3. Kontradiktorni postupak

46. Zahtjev kontradiktornosti postupka nije apsolutni kriterij [35]. Međutim, mora postojati mogućnost da stranke budu saslušane [36], bez potrebe za kontradiktornom raspravom [37].

47. Za potrebe ovog postupka i taj je kriterij ispunjen: iz spisa jasno proizlazi da je USK proveo opsežnu razmjenu pisanih podnesaka između stranaka, kao i da su održane dvije rasprave pred ÖADR-om, u ožujku i u svibnju 2021.

4. „Odluke temeljene na pravnim pravilima"

48. Tijelo koje je uputilo zahtjev može se smatrati „sudom" ako prilikom donošenja svoje odluke mora odlučivati primjenom pravnih pravila. Taj se zahtjev odnosi kako na materijalna [38] tako i na postupovna pravila pred predmetnim tijelom [39].

49. U ovom slučaju USK-ov postupak donošenja odluka uređen je prethodno utvrđenim materijalnim i postupovnim pravilima. Prilikom preispitivanja ÖADR-ovih odluka USK mora primjenjivati relevantna antidopinška pravila ADBG-a i relevantna pravila nadležnog međunarodnog sportskog saveza (u ovom slučaju IAAF-a i WADC-a) [40]. Kao institucija države članice, USK također mora primjenjivati relevantna pravila Unije. Upravo je zbog te obveze USK odlučio uputiti ovaj predmet Sudu, kako bi zatražio tumačenje GDPR-a.

50. Što se tiče primjenjivih postupovnih pravila, kako su opisana u točki 26. ovog mišljenja, USK-ov postupak uređen je pravilima austrijskog građanskog postupka i njegovim vlastitim poslovnikom. On mora poštovati prava stranaka na obranu [41]. Njegova se odluka mora donijeti u unaprijed određenom roku [42]. S obzirom na to, USK-ove ovlasti uređene su nizom unaprijed određenih postupovnih i materijalnih pravila koja mora slijediti.

35 Vidjeti presude od 17. rujna 1997., Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, t. 31.) i od 29. studenoga 2001., De Coster (C-17/00, EU:C:2001:651, t. 14.) (u kojima se ističe da zahtjev kontradiktornog postupka nije apsolutan, tako da čak i postupak koji nema takva obilježja može ispunjavati uvjet da se predmetno tijelo smatra „sudom" u smislu članka 267. UFEU-a).

36 Vidjeti presudu od 17. rujna 1997., Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, t. 31.).

37 Vidjeti, primjerice, presudu od 16. srpnja 2020., Governo della Repubblica italiana (Status talijanskih mirovnih sudaca) (C-658/18, EU:C:2020:572, t. 63.).

38 Taj je zahtjev ispunjen čak i ako postoje dodatni kriteriji na temelju kojih tijelo donosi odluku. Vidjeti presudu od 27. travnja 1994., Almelo (C-393/92, EU:C:1994:171, t. 23.) (u kojoj se proglašava dopuštenim zahtjev za prethodnu odluku tijela koje, uz to što primjenjuje pravna pravila, provodi svoj nadzor na temelju onoga što je pošteno i razumno).

39 Postupovna pravila koja tijelo primjenjuje ne moraju biti utvrđena zakonom, već ih može donijeti sâmo tijelo. Vidjeti, primjerice, presudu od 17. rujna 1997., Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, t. 33.) (u kojoj se odbija prigovor da je predmetna postupovna pravila donijelo sâmo tijelo koje je uputilo zahtjev, da ta pravila nisu proizvodila učinke prema trećima i da nisu bila objavljena).

40 Vidjeti članak 23. stavak 3. ADBG-a. Vidjeti i točku 11. USK-ova poslovnika.

41 Vidjeti točku 8. USK-ova poslovnika.

42 U skladu s člankom 23. stavkom 4. ADBG-a, cijeli postupak mora biti dovršen u roku od šest mjeseci.

5. „Neovisnost”

51. Prilikom odlučivanje o tome treba li Sud prihvatiti ovaj zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio USK, jedini kriterij koji možda nije ispunjen jest zahtjev neovisnosti.

52. Premda je ideja neovisnosti sastavni element pravosudne funkcije [43], Sud je tek 1987. u presudi X (poznatoj i kao predmet „Pretore di Salò”) [44] prvi put smatrao da tijelo koje je uputilo zahtjev mora djelovati neovisno, kako bi se moglo pozvati na mogućnost pokretanja dijaloga sa Sudom u okviru prethodnog postupka.

53. Iako je neovisnost nužna značajka kako bi se tijelo smatralo „sudom” u smislu članka 267. UFEU-a, kad su zahtjeve za prethodnu odluku upućivali sudovi koji su dio pravosudnog sustava država članica, Sud nije dovodio u pitanje njihovu neovisnost. Ona se automatski podrazumijevala. Stoga se pitanje „neovisnosti” ocjenjivalo samo kad su zahtjeve uputila tijela koja nisu pripadala pravosudnoj grani vlasti u državi članici. U tim okolnostima nije bilo potrebno razviti precizan sadržaj zahtjeva neovisnosti, kako je propisan pravom Unije [45].

54. To je barem donedavno bilo tako, kada je, zbog pokušaja ili provedbe zakonodavnih izmjena, neovisnost pravosuđa u nekim državama članicama dovedena u pitanje. „Nazadovanje u području vladavine prava”, kako se često naziva [46], zahtijevalo je od Suda da znatno detaljnije objasni što zahtjev „neovisnosti” sudova podrazumijeva. Relevantne presude, bilo one koje su proizišle iz povredbenih postupaka ili iz zahtjeva za prethodnu odluku [47], otvorile su pitanje pruža li zakonodavstvo država članica, na papiru i kako se provodi u praksi, dovoljna jamstva kako bi se sudovima omogućilo samostalno i neovisno donošenje odluka. Kako bi odlučio o tom pitanju, Sud je morao dodatno razraditi pojam neovisnosti.

55. Tim smjerom sudske prakse otvorena je rasprava [48] o tome jesu li kriteriji neovisnosti isti (i bi li trebali biti) kada Sud odlučuje (i.) je li neko tijelo „sud” u smislu članka 267. UFEU-a; ili (ii.) kada odlučuje o neovisnosti u drukčijim kontekstima, kao što su navodne povrede države članice članka 19. UEU-a ili u slučaju koji uključuje zahtjev neovisnosti utvrđen u određenom zakonodavnom tekstu Unije [49]. U presudi Associação Sindical dos Juízes Portugueses [50] Sud je

43 Vidjeti u tom smislu mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Darmona u predmetu Corbiau (C-24/92, EU:C:1993:59, t. 10.).

44 Presuda od 11. lipnja 1987., X (14/86, EU:C:1987:275, t. 7.) Međutim, još davno prije toga nezavisni odvjetnik J. Gand u svojem mišljenju u predmetu Vaassen-Göbbels (61/65, EU:C:1966:25, str. 281.) smatrao je neovisnost važnom značajkom pojma „sud”.

45 Ipak, neki nezavisni odvjetnici smatrali su da je pristup Suda pitanju neovisnosti tijela koje je uputilo zahtjev previše fleksibilan. Vidjeti, primjerice, mišljenje nezavisnog odvjetnika D. Ruiz-Jaraba Colomera u predmetu De Coster (C-17/00, EU:C:2001:366, t. 19. do 28.) (koji objašnjava da u sudskoj praksi postoji postupno ublažavanje u pogledu zahtjeva neovisnosti).

46 Vidjeti, primjerice, Pech, L. i Scheppele, K. L., „Illiberalism Within: Rule of Law Backsliding in the EU”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies* , sv. 19., Cambridge University Press, 2017., str. 3.-47.; Priebus, S., „The Commission's Approach to Rule of Law Backsliding: Managing Instead of Enforcing Democratic Values?”, *Journal of Common Market Studies*, sv. 60.(6), University Association for Contemporary European Studies i John Wiley & Sons Ltd., 2022., str. 1684.-1700.

47 Za pregled relevantnih presuda vidjeti Europski parlament, Glavna uprava za unutarnju politiku Unije, Pech, L., „The European Court of Justice of the national judiciary measures”, 2023., dostupno na: https://democracyinstitute.ceu.edu/articles/european-parliament-publishes-study-laurent-pech.

48 Vidjeti, primjerice, Broberg, M., Fenger, N., „The European Court of Justice's Transformation of its Approach towards Preliminary References from Member State Administrative Bodies”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, sv. 24., Cambridge University Press, 2022., str. 2. i slj.

49 Primjer potonjega je presuda od 19. rujna 2006., Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587), u kojoj je Sud pojasnio što se smatra vanjskom i unutarnjom neovisnošću sudova. Sud je djelovao u okviru zahtjeva za prethodnu odluku koji se odnosio na ocjenu usklađenosti nacionalnog zakonodavstva sa zahtjevima neovisnosti iz članka 9. Direktive 98/5/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 1998. o olakšavanju stalnog obavljanja odvjetničke djelatnosti u državi članici različitoj od one u kojoj je stečena kvalifikacija (SL 1998., L 77, str. 36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 65.), drugim riječima, o slobodnom kretanju odvjetnika. Tom su se odredbom države članice obvezale da pred „sudovima” predvide pravne lijekove protiv odluka o upisu odvjetnika.

50 Vidjeti, među ostalim, presudu od 27. veljače 2018. (C-64/16, EU:C:2018:117, t. 34. do 38., 42. i 43.).

izričito povezao kriterij „neovisnosti” iz članka 19. UEU-a, članka 47. Povelje i članka 267. UFEU-a. Presuda Banco de Santander nesumnjivo bi se mogla tumačiti kao primjena kriterija razvijenog u okviru članka 19. UEU-a radi određivanja pojma „neovisnost” u okviru članka 267. UFEU-a [51].

56. Neki autori izrazili su zabrinutost da bi povezivanje sudske prakse koja se odnosi na članak 19. UEU-a i one koja se odnosi na pojam „sud” iz članka 267. UFEU-a moglo okončati mogućnost nastavka dijaloga kada zahtjeve za prethodnu odluku podnose sudovi iz država članica u kojima je utvrđeno postojanje sustavnih nedostataka u jamstvima neovisnosti pravosuđa [52]. Istodobno, neki nezavisni odvjetnici naglasili su da je, kad je riječ o ocjeni neovisnosti, bitan kontekst [53].

57. Nesumnjivo je točno da je bitan kontekst ili, drugim riječima, razlog zbog kojeg Sud ocjenjuje pravila koja se primjenjuju na instituciju. Međutim, ne vidim kako bi to trebalo dovesti do razlike u materijalnom standardu neovisnosti u svakom od različitih navedenih scenarija. Iako se shvaćanje pojma neovisnosti u pravu Unije promijenilo, to ne znači nužno da postoje različiti pojmovi neovisnosti. Prema mojem mišljenju, zahtjev neovisnosti jednak je za svako tijelo koje pokušava biti obuhvaćeno kategorijom „suda”, bilo to za potrebe ispunjavanja zahtjeva iz članka 19. UEU-a ili onih iz članka 267. UFEU-a.

58. Primjena jednakih zahtjeva razvijenih u predmetima koji se odnose na članak 19. UEU-a na ocjenu je li tijelo „sud” u smislu članka 267. UFEU-a, prema mojem mišljenju, ne bi ugrozila pravosudni dijalog na temelju članka 267. UFEU-a. Upravo suprotno, kao što ću to objasniti u okolnostima ovog predmeta, takav je pristup nužan kako bi se osiguralo da države članice, osnivanjem specijaliziranih tijela sa zadaćom rješavanja određenih ograničenih kategorija sporova, ne zaobilaze važan zahtjev neovisnosti koji pravni poredak Unije nameće nacionalnim pravosudnim sustavima. Neovisnost osigurava ravnopravne uvjete za stranke u sporu, kako u svojim unutarnjim tako i u vanjskim aspektima [54]. Riječ je, dakle, o nužnoj značajci djelotvorne sudske zaštite, koja se tumači kao temeljno pravo svake osobe u svakoj vrsti spora koji bi se mogao riješiti sudskim putem. To ne znači da bi se metoda koju Sud primjenjuje prilikom ispitivanja dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku trebala promijeniti. Ako zahtjev za prethodnu odluku potječe od „klasičnog” pravosudnog tijela, i dalje se pretpostavlja da je to tijelo sud i nije potrebna dodatna analiza. Neovisnost tijela koje je uputilo zahtjev treba provjeriti samo ako je stranka u postupku iznijela dvojbe u pogledu neovisnosti članova tog tijela ili ako je Sud za njih na drugi način doznao. S druge strane, neovisnost drugih tijela koja su uputila zahtjev mora se dokazati prije nego što se zahtjev za prethodnu odluku prihvati.

51 Presuda od 21. siječnja 2020., Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 55. i slj.). Vidjeti i Broberg, M., Fenger, N., „The European Court of Justice's Transformation of its Approach towards Preliminary References from member State Administrative Bodies”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, sv. 24., Cambridge University Press, 2022., str. 21. i slj. (ocjena razvoja pojma „neovisnost” u smislu članka 267. UFEU-a i učinaka prelijevanja iz sudske prakse koja se odnosi na članak 19. stavak 1. UEU-a i članak 47. Povelje).

52 Vidjeti, primjerice, Reyns, C., „Saving judicial independence: a threat to the preliminary ruling mechanism?”, *European Constitutional Law Review*, sv. 17.(1), Cambridge University Press, 2021., str. 26.-52.

53 Vidjeti u tom pogledu mišljenja nezavisnog odvjetnika N. Wahla u spojenim predmetima Torresi (C-58/13 i C-59/13, EU:C:2014:265, t. 46. do 54.) i nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, t. 76. do 107.).

54 U sudskoj praksi „unutarnji” aspekt neovisnosti, odnosno nepristranost, obično se opisuje kao važan za osiguravanje ravnopravnih uvjeta za stranke. Vidjeti, primjerice, presudu od 19. rujna 2006., Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587, t. 52.). Stoga suci ne smiju imati nikakav osobni interes za ishod spora. Smatram da „vanjski” aspekt neovisnosti, kojim se zahtijeva nepostojanje bilo kakvog vanjskog utjecaja na suce, pridonosi istom cilju osiguravanja ravnopravnih uvjeta za obje stranke u sporu. Vanjski pritisci također dovode do ishoda spora koji ne proizlazi iz samostalne odluke suca, nego prije vanjskog aktera koji je na njega utjecao, vjerojatno u korist jedne od stranaka.

59. U trenutačnom stanju sudske prakse neovisnost obuhvaća i „vanjske” i „unutarnje” aspekte [55]. Prvima se zahtijeva da sudac može samostalno odlučivati [56], bez izlaganja ikakvim vanjskim uputama. Kako bi se to olakšalo, pravom Unije utvrđuju se određeni standardi u vezi s imenovanjem i razrješenjem članova „suda”. Iako članove tijela o kojem je riječ može imenovati vanjska osoba ili tijelo, uključujući ministra u vladi, oni nakon svojeg imenovanja moraju biti slobodni od utjecaja te osobe ili tog tijela. U tom pogledu ključan je zahtjev Suda da pravila kojima se sprečava razrješenje budu ugrađena u zakonodavna jamstva koja nadilaze obične upravne ili radnopravne zakone [57]. Drugim riječima, osobama ili tijelima koja imenuju članove „suda” o kojem je riječ mora se onemogućiti da zamijene te članove samo zato što ne dijele njihovo stajalište.

60. To ne znači da razrješenje mora biti potpuno nemoguće ili da osoba ili tijelo koje imenuje te članove ne može biti nadležno i za njihovo razrješenje. Međutim, razrješenje člana suda prije kraja mandata mora se temeljiti na „legitimnim i imperativnim razlozima, uz poštovanje načela proporcionalnosti” [58]. Osim toga, moraju se jasno predvidjeti razlozi i prikladni postupci za takvo razrješenje.

61. Članove USK-a imenuje ministar sporta na mandat od četiri godine, koji se može obnoviti [59]. To što ih imenuje ministar ne bi samo po sebi trebalo biti problematično, pod uvjetom da nakon tog imenovanja članovi tom ministru ne duguju nikakvu lojalnost. Ne čini se da je o tome ovdje riječ. U skladu s ADBG-om, članovi USK-a ne smiju primati upute ni od vlade, ni od upravnih tijela za borbu protiv dopinga (kao što je NADA), ni od sudionika u sportskim aktivnostima. Osim toga, Sud do sada nije smatrao da sama činjenica da je mandat obnovljiv nije u skladu s neovisnošću pravosuđa.

62. U ovom slučaju ministar sporta mogao bi neizravno utjecati na USK-ove postupke donošenja odluka ako bi mogao prijevremeno razriješiti članove o kojima je riječ. Međutim, kao što sam to objasnila, članove USK-a ne može se razriješiti prije isteka njihova mandata samo zbog toga što se ministru sporta ne sviđaju njihovi stavovi ili se s njima ne slaže. Na temelju članka 8. stavka 3. ADBG-a, do takvog razrješenja može doći samo zbog „ozbiljnih razloga”. Iz sudskog spisa ne proizlazi koji se razlozi mogu smatrati „ozbiljnima”. Međutim, prilikom rasprave o dosegu ovlasti ministra sporta za razrješenje na temelju ADBG-a, NADA je objasnila da se prema austrijskom pravu malo razloga može smatrati takvima. Usto, tužiteljica je navela da bi „ozbiljnim” razlozima mogla biti obuhvaćena samo namjerna kažnjiva djela ili ona za koja može biti izrečena kazna od najmanje godinu dana. Stoga se čini kako su stranke suglasne da se članovi USK-a ne mogu razriješiti vlastitom voljom ili proizvoljnom diskrecijskom odlukom ministra sporta ili drugog tijela.

55 Vidjeti osobito presude od 19. rujna 2006., Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587, t. 49. do 52.) i od 21. siječnja 2020., Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 57. do 62.).

56 Vidjeti, primjerice, presudu od 5. studenoga 2019., Komisija/Poljska (Neovisnost redovnih sudova) (C-192/18, EU:C:2019:924, t. 109. i navedenu sudsku praksu).

57 Vidjeti presude od 21. siječnja 2020., Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 60. i navedenu sudsku praksu) i od 16. srpnja 2020., Governo della Repubblica italiana (Status talijanskih mirovnih sudaca) (C-658/18, EU:C:2020:572, t. 49.).

58 Vidjeti presude od 21. siječnja 2020., Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 59. i navedenu sudsku praksu) i od 16. srpnja 2020., Governo della Repubblica italiana (Status talijanskih mirovnih sudaca) (C-658/18, EU:C:2020:572, t. 48.).

59 Članak 8. stavak 3. ADBG-a. Nasuprot tomu, članove ÖADR-a, kao suda prvog stupnja u antidopinškim predmetima, imenuje NADA. Vidjeti članak 7. stavak 3. ADBG-a.

63. Tu vrstu zaštite od proizvoljnog razrješenja članova USK-a treba razlikovati od situacije članova TEAC-a, o kojima je bila riječ u presudi Banco de Santander. Oni su mogli biti razriješeni jer nisu postojala posebna pravila predviđena u tu svrhu [60]. Nepostojanje takvih pravila očitovalo se, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik G. Hogan u tom predmetu, u činjenici da su članovi TEAC-a razriješeni „iz razloga koji su se činili prikladnim tadašnjoj vladi" [61].

64. Naposljetku, također valja ispitati na koje bi se informacije Sud trebao osloniti kako bi ocijenio neovisnost tijela koje je uputilo zahtjev. Prema mojem mišljenju, Sud se može osloniti samo na zakonodavstvo koje se odnosi na to tijelo. Međutim, ako se u postupku koji se pred njim vodi pojave zabrinutosti u pogledu primjene takvog zakonodavstva, Sud će morati detaljnije ocijeniti relevantne okolnosti. Ipak, u ovom slučaju nisu istaknute takve zabrinutosti. Upravo suprotno, potvrđeno je da teoretska ovlast razrješenja iz članka 8. stavka 3. ADBG-a nikad dosad nije iskorištena [62].

65. Stoga smatram da je u ovom slučaju ispunjen kriterij „vanjske" neovisnosti.

66. To me dovodi do drugog aspekta kriterija neovisnosti, onog „unutarnjeg". Taj je zahtjev povezan s nepristranošću tijela koje je uputilo zahtjev [63]. Njime se zahtijeva da takvo tijelo djeluje kao neovisna treća strana u postupku koji se pred njim vodi [64].

67. Ukratko, članovi koji odlučuju ne smiju imati nikakav interes za ishod spora. To znači, kao prvo, da osobe povezane sa strankama u sporu ne mogu biti članovi tijela koje odlučuje. Kako bi se ocijenio taj aspekt neovisnosti, važno je ispitati pravila koja se primjenjuju na organizaciju „suda", radi utvrđivanja postoji li funkcionalna veza između tijela za rješavanje spora i uprave čije se odluke nadziru [65]. Drugim riječima, Sud mora ocijeniti jesu li uloge predmetnog tijela i uprave jasno razdvojene ili se one preklapaju. U potonjem slučaju to se tijelo smatra nedovoljno „neovisnim" o upravi [66].

68. U tom pogledu Komisija ističe činjenicu da je USK dio iste institucionalne strukture kao i NADA i ÖADR. Konkretno, ona objašnjava da je člankom 8. stavkom 1. ADBG-a određeno da je USK „osnovan pri" NADA-i. Stoga se iznosi argument da USK presuđuje samoj instituciji kojoj organizacijski pripada.

69. Iz onoga što proizlazi iz spisa, te prigovore ne smatram opravdanima. Iz sudske prakse Suda proizlazi da obične *institucionalne* veze, bez dodatnih elemenata, nisu dovoljne da bi se ugrozila neovisnost tijela koje je uputilo zahtjev za prethodnu odluku. Tako je, primjerice, u presudi MT Højgaard i Züblin [67] Sud odbio argument da Klagenævnet for Udbud (danska žalbena komisija za

60 Presuda od 21. siječnja 2020. (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 66.)

61 Mišljenje nezavisnog odvjetnika G. Hogana u predmetu Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2019:802, t. 38.)

62 Vidjeti po analogiji presude od 13. siječnja 2022., Ministerstwo Sprawiedliwości (C-55/20, EU:C:2022:6, t. 77.) i od 26. siječnja 2023., Construct (C-403/21, EU:C:2023:47) (u kojima je činjenica da ovlast razrješenja člana disciplinskog suda nikada nije iskorištena poslužila kao kriterij koji treba uzeti u obzir prilikom ocjene vjerojatnosti da je ta ovlast takve prirode da može ugroziti „vanjsku" neovisnost tijela koje je uputilo zahtjev).

63 Vidjeti, primjerice, presudu od 5. studenoga 2019., Komisija/Poljska (Neovisnost redovnih sudova) (C-192/18, EU:C:2019:924, t. 110. i navedenu sudsku praksu).

64 Vidjeti, primjerice, presudu od 3. svibnja 2022., CityRail (C-453/20, EU:C:2022:341, t. 52. i 64. do 69. i navedenu sudsku praksu) (u vezi s upravnim tijelom koje bi izvršavanjem ovlasti nadzora po službenoj dužnosti moglo „podnijeti žalbu" protiv svojih odluka i stoga nadzirati upravne odluke koje je donijelo nacionalno regulatorno tijelo za željeznički sektor).

65 Vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2020., Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 61. i slj. i navedenu sudsku praksu).

66 Vidjeti, primjerice, presudu od 31. svibnja 2005., Syfait i dr. (C-53/03, EU:C:2005:333, t. 31. do 37.) ili presudu od 30. svibnja 2002., Schmid (C-516/99, EU:C:2002:313, t. 34. do 38.).

67 Presuda od 24. svibnja 2016. (C-396/14, EU:C:2016:347)

javnu nabavu) nije neovisan samo zbog toga što je dijelio tajništvo s danskim ministarstvom poduzetništva i razvoja. Isto tako, u presudi Dorsch Consult, unatoč Komisijinim prigovorima prema kojima je predmetni nadzorni odbor priznat kao „povezan s organizacijskom strukturom Bundeskartellamta [Savezni ured za zaštitu tržišnog natjecanja, Njemačka]”[68], Sud je pojasnio da „nadzorni odbor svoju zadaću izvršava samostalno, pod vlastitom odgovornošću”[69].

70. Ne smatram da u ovom predmetu iz spisa ili očitovanja stranaka proizlazi bilo kakva naznaka funkcionalne međupovezanosti između USK-a, s jedne strane, i NADA-e, ÖADR-a, austrijske vlade ili nekog sportskog saveza, s druge strane.

71. Naime, kao što sam to objasnila u točki 27. ovog mišljenja, USK djeluje neovisno o NADA-i i ÖADR-u. Kao što je to NADA potvrdila na raspravi, USK nije nadležan po službenoj dužnosti provoditi nadzor nad ÖADR-ovim odlukama. Za razliku od presude u predmetu Banco de Santander, nema ni dokaza da članovi NADA-e ili sportskih organizacija odlučuju u postupku u kojem djeluju kao stranke[70]. Također se nije tvrdilo da ta tijela mogu na drugi način utjecati na funkcioniranje postupaka pred USK-om.

72. Stoga smatram da je u ovom slučaju ispunjen i kriterij „unutarnje” neovisnosti.

73. Naposljetku, valja odgovoriti na posljednju Komisijinu zabrinutost u vezi sa sastavom USK-a, koji, osim pravnih stručnjaka, obuhvaća i stručnjake u drugim povezanim područjima (kemija, toksikologija i sportska medicina). Sud je već prihvatio zahtjeve za prethodnu odluku koji su potjecali od tijela djelomično sastavljenih od stručnjaka u relevantnom području[71], pod uvjetom da svoje zadaće obavljaju samostalno[72]. Nijedan od sudionika u ovom postupku nije pred Sudom tvrdio da bi članovi USK-a koji nisu pravnici prilikom donošenja odluka mogli biti pod utjecajem vanjskih uputa ili pristrani. Stoga ne vidim kako bi mješoviti sastav USK-a sam po sebi stvorio bilo kakvu zabrinutost u pogledu neovisnosti tog tijela[73].

6. USK kao „sud” koji odlučuje u zadnjem stupnju

74. Prije nego što dovršim analizu pitanja dopuštenosti ovog zahtjeva za prethodnu odluku, željela bih predložiti da je u okolnostima ovog slučaja USK ne samo „sud” nego i „sud” protiv čijih odluka nema pravnog lijeka, koji je stoga, u skladu s člankom 267. trećim stavkom UFEU-a, ne samo ovlašten nego čak i *obvezan* uputiti Sudu zahtjev za prethodnu odluku.

75. Kao što sam to objasnila u točkama 33. i 34. ovog mišljenja, o određenim pitanjima o kojima odlučuje USK može se podnijeti žalba austrijskim građanskim sudovima. Međutim, čini se da austrijski građanski sudovi *nisu stvarno nadležni* za odlučivanje o pravnim pitanjima koja se

68 Presuda od 17. rujna 1997. (C-54/96, EU:C:1997:413, t. 34.)

69 Presuda od 17. rujna 1997. (C-54/96, EU:C:1997:413, t. 35.)

70 Vidjeti presudu od 21. siječnja 2020. (C-274/14, EU:C:2020:17, t. 67. i 77.).

71 Vidjeti, primjerice, presude od 6. listopada 1981., Broekmeulen (246/80, EU:C:1981:218, t. 9.) (u kojoj je predmetno tijelo bilo djelomično sastavljeno od liječnika) i od 24. svibnja 2016., MT Højgaard i Züblin (C-396/14, EU:C:2016:347, t. 27. do 29.) (u kojoj je tijelo o kojem je riječ djelomično bilo sastavljeno od laika i od sudaca).

72 Vidjeti, primjerice, presude od 24. svibnja 2016., MT Højgaard i Züblin (C-396/14, EU:C:2016:347, t. 27.) i od 16. srpnja 2020., Governo della Repubblica italiana (Status talijanskih mirovnih sudaca) (C-658/18, EU:C:2020:572, t. 55.).

73 Vidjeti u tom pogledu mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu Ministerstwo Sprawiedliwości (C-55/20, EU:C:2021:500, t. 58. i 59.).

odnose na povredu pravila o zaštiti podataka, uključujući GDPR i austrijski zakon o zaštiti podataka. Pretpostavljam da je tužiteljica i na to mislila kad je tvrdila da objava njezinih podataka ne podliježe sudskom preispitivanju nadležnih građanskih sudova.

76. S druge strane, USK-ova odluka ne može biti predmet žalbe ni upravnom sudu. NADA je na raspravi objasnila da je Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud, Austrija) uobičajeno nadležan za odlučivanje o pravnim sredstvima protiv javnih tijela u području zaštite podataka. Međutim, čini se da ADBG-om nije predviđena mogućnost podnošenja žalbe protiv USK-ove odluke pred tim sudom.

77. Ako je to u austrijskom pravu doista tako, USK bi bio jedino i zadnje sudsko tijelo pred kojim se može dovesti u pitanje usklađenost s GDPR-om objave ÖADR-ovih ili USK-ovih odluka na NADA-inoj internetskoj stranici. To bi značilo da ovaj USK-ov zahtjev za prethodnu odluku predstavlja jedinu mogućnost očuvanja ujednačenog tumačenja GDPR-a u okviru antidopinških postupaka u Austriji. Stoga, što se tiče tog pravnog pitanja, USK bi preuzeo zadaću „suda države članice protiv čijih odluka prema nacionalnom pravu nema pravnog lijeka" u smislu članka 267. trećeg stavka UFEU-a.

78. Korisnost smjernica koje Sud u ovom predmetu može pružiti ne može se zamijeniti usporednim postupkom koji je pokrenula tužiteljica (kao i određeni broj drugih bivših sportaša), najprije pred austrijskim tijelom za zaštitu podataka, a sada pred Bundesverwaltungsgerichtom (Savezni upravni sud)[74]. To se usporedno pravno sredstvo temelji na žalbi podnesenoj protiv odluke o odbijanju pritužbe nadležnom nacionalnom nadzornom tijelu u smislu članaka 77. i 78. GDPR-a. Međutim, ono što tužiteljica nastoji ostvariti u sklopu ovog zahtjeva jest „pravni lijek protiv voditelja obrade ili izvršitelja obrade" u smislu članka 79. GDPR-a. Kao što je to Sud nedavno objasnio u svojoj presudi Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság, pravna sredstva predviđena člancima 77., 78. i 79. GDPR-a moraju se moći „koristiti istodobno i neovisno jedno o drugom", a na nacionalnim je sustavima država članica da osiguraju da iz te istodobne primjene ne proizlazi nikakva nedosljednost[75]. Upravo zato što je ta mogućnost usporednosti postupaka predviđena samim GDPR-om, a čini se da je kao takva provedena i u austrijskom pravu[76], ovaj se predmet razlikuje od predmeta u kojima je Sud smatrao da se može pokrenuti samo jedan put za zahtijevanje sudske zaštite prava koja proizlaze iz prava Unije[77]. Drugim riječima, pritužba podnesena austrijskom tijelu za zaštitu podataka ne može zamijeniti izravnu provedbu tužiteljičinih prava koja proizlaze iz GDPR-a pred nadležnim nacionalnim sudovima.

79. Čini se da je austrijski zakonodavac odlučio uspostaviti USK kao jedini „sud" nadležan za odlučivanje o zahtjevima istaknutima u okviru antidopinških sporova koji se odnose na navodne povrede pravâ na temelju GDPR-a. Čini se da nijedno drugo tijelo nema takvu nadležnost. Nacionalni zakonodavac u okviru postupovne autonomije pri organizaciji svojeg

74 Kao što to proizlazi iz nacionalnog spisa, taj je predmet upisan pod brojem W108 2250401 – 1/10Z i Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud) je prekinuo postupak dok traje postupak u ovom predmetu.

75 Presuda od 12. siječnja 2023. (C-132/21, EU:C:2023:2, t. 57.)

76 Taj zaključak potvrđuje pravna teorija u tom području; vidjeti Bresich, R., Dopplinger, L., Dörnhöfer, S., Kunnert, G., Riedl, E., *Datenschutzgesetz – Kommentar*, Linde Verlag, 2018., str. 201., i Schwamberger, S., u Jahnel, D. (ur.), *Jahrbuch 19 Datenschutzrecht*, Neuer Wissenschaftlicher Verlag, 2019., str. 267., s upućivanjima na nacionalno pravo.

77 Vidjeti po analogiji, kad je riječ o Direktivi 2001/14/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2001. o dodjeli željezničkog infrastrukturnog kapaciteta i ubiranju pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture i dodjeli rješenja o sigurnosti (SL 2001., L 75, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 5., str. 27.), presude od 9. studenoga 2017., CTL Logistics (C-489/15, EU:C:2017:834, t. 87.) i od 27. listopada 2022., DB Station & Service (C-721/20, EU:C:2022:832, t. 60., 80. i 81.) (u kojima se objašnjava da se, prije pokretanja bilo kakvog sudskog postupka, sporovi u vezi sa željezničkim pristojbama moraju podnijeti regulatornom tijelu ustanovljenom na temelju Direktive 2001/14).

pravosudnog sustava to svakako može učiniti. Stoga, da se vratim na argument prema kojem zahtjevi neovisnosti trebaju biti isti u kontekstu članka 267. UFEU-a i članka 19. UEU-a, kad bi se USK-u omogućilo da zadovolji niži standard neovisnosti u svrhu odlučivanja o pitanju dopuštenosti u ovom predmetu, to ne bi bilo u skladu s izborom austrijskog zakonodavca da to tijelo uključi u svoju pravosudnu strukturu.

7. Međuzaključak

80. Zbog prethodno navedenih razloga, smatram da USK ispunjava uvjete da bi ga se smatralo „sudom" u smislu članka 267. UFEU-a. Stoga valja utvrditi da je zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

IV. Meritum

81. U ovom slučaju tužiteljica na temelju GDPR-a osporava postupak obrade kojim je njezino ime – uz, među ostalim, antidopinško pravilo koje je prekršila i suspenziju koja iz toga proizlazi – stavljeno na javno dostupan dio NADA-ine internetske stranice u obliku unosa u tablicu osoba koje su prekršile antidopinška pravila (u daljnjem tekstu: predmetni postupak obrade).

82. Kao što je to pojašnjeno na raspravi, njezin se predmet ne odnosi na dva sporedna i povezana postupka obrade, (i.) otkrivanja istih tih osobnih podataka na NADA-inoj javno dostupnoj internetskoj stranici u obliku priopćenja za medije ili (ii.) prosljeđivanja tog priopćenja za medije elektroničkom poštom zatvorenom, ali očito slobodno dostupnom popisu primatelja.

A. Primjenjivost GDPR-a na okolnosti ovog slučaja

83. Aktivnosti koje tužiteljica osporava odgovaraju opisu aktivnosti na koje se GDPR primjenjuje: one su (i.) *obrada* (ii.) *osobnih podataka*, koja se (iii.) u cijelosti ili djelomično obavlja *automatizirano*[78]. Kao prvo, objava osobnih podataka na internetu jest „obrada"[79]. Kao drugo, u predmetnom postupku obrade koriste se „osobni podaci": naime, upravo je tužiteljičino *ime* predmet NADA-ina otkrivanja javnosti, zajedno s kaznom koja joj je izrečena i predmetnim kršenjem antidopinških pravila[80]. Kao treće, prilikom prenošenja na NADA-inu internetsku stranicu tužiteljičini osobni podaci prelaze preko poslužitelja. Taj prelazak predstavlja „automatiziranu" obradu[81].

84. Međutim, primjenjuje li se GDPR na te postupke obrade u okolnostima ovog predmeta?

85. GDPR je donesen na temelju članka 16. stavka 2. UFEU-a, pravne osnove koja ovlašćuje zakonodavca Unije na uređivanje obrade osobnih podataka koju provode države članice „kada obavljaju svoje aktivnosti u području primjene prava Unije". Isto ograničenje nadležnosti Unije izraženo je u članku 2. stavku 2. točki (a) GDPR-a, kojim se primjena te uredbe isključuje prilikom obrade osobnih podataka tijekom djelatnosti koja nije obuhvaćena opsegom prava Unije.

78 Članak 2. stavak 1. GDPR-a

79 Vidjeti, primjerice, presude od 6. studenoga 2003., Lindqvist (C-101/01, EU:C:2003:596, t. 25.) i od 13. svibnja 2014., Google Spain i Google (C-131/12, EU:C:2014:317, t. 26.) (u kojima se utvrđuje da stavljanje osobnih podataka na internetsku stranicu jest obrada).

80 Te informacije mogu poslužiti za utvrđivanje tužiteljice kao osobe koja je prekršila pravila te se stoga jasno „odnose na pojedinca čiji je identitet utvrđen ili se može utvrditi" u smislu članka 4. točke 1. GDPR-a.

81 Vidjeti, primjerice, presudu od 6. studenoga 2003., Lindqvist (C-101/01, EU:C:2003:596, t. 26.).

86. Nezavisni odvjetnik M. Szpunar predložio je da „područje primjene prava Unije" iz članka 16. stavka 2. UFEU-a mora nadilaziti slučajeve „provedbe prava Unije" u smislu članka 51. stavka 1. Povelje [82]. Slažem se s time. Upravo zato što se Poveljom ne nastoji povećati opseg nadležnosti Unije, u tekst Ugovora uključena je izričita nadležnost za uređivanje zaštite privatnog života i zaštite podataka. Međutim, Uniji tim uključivanjem nije dodijeljena opća nadležnost za uređivanje obrade podataka u državama članicama. Ona je ovlaštena uređivati aktivnosti država članica *samo u području primjene prava Unije*. To ograničenje nadležnosti Unije, izraženo u Ugovoru i u samom GDPR-u, treba imati neko značenje. Prema mojem mišljenju, ako se aktivnost obrade podataka u državi članici ne može dovesti u vezu (čak ni slabu) s područjem obuhvaćenim pravom Unije, GDPR se ne primjenjuje.

87. Obrada osobnih podataka u svrhu provedbe antidopinškog zakonodavstva države članice, prema mojem mišljenju, nije aktivnost kojom se, prema trenutačnom stanju razvoja prava Unije, ta obrada uključuje u područje primjene tog prava.

88. Europska unija nema nadležnost za uređivanje sporta. To se nije promijenilo uvođenjem pomoćne nadležnosti u sportu člankom 165. UFEU-a [83]. Ipak, Sud je smatrao da se pravo Unije primjenjuje na sport kada se on smatra gospodarskom djelatnošću [84]. U svim relevantnim predmetima primarno pravo Unije primjenjivalo se na policijska ograničenja prekograničnih kretanja ili na tržišno natjecanje na unutarnjem tržištu [85]. Točno je da bi se nacionalna antidopinška pravila mogla tumačiti kao prepreka slobodnom kretanju. Međutim, ovaj se predmet ne odnosi na takvu situaciju.

89. Antidopinška pravila prije svega uređuju sport kao sport. Odnose se na socijalne i obrazovne funkcije sporta, a ne na njegove gospodarske aspekte, iako te prve mogu utjecati na druge. Ipak, premda Unija nema regulatornu nadležnost u području sporta, teoretski bi mogla uskladiti nacionalna antidopinška pravila, ako bi to bilo opravdano potrebom za uklanjanjem prepreka prekograničnom kretanju. Međutim, u trenutačnom stanju prava ne postoje pravila Unije čak ni neizravno povezana s antidopinškim politikama država članica.

90. U takvoj mi se situaciji čini teškim utvrditi nužnu vezu s pravom Unije kako bi se okolnosti ovog predmeta smatrale aktivnošću države članice koja ulazi u područje primjene prava Unije. Stoga smatram da se GDPR ne primjenjuje na ovaj predmet.

91. U slučaju da Sud ipak smatra da se GDPR primjenjuje, sada ću razmotriti tumačenje njegovih odredbi koje je zatražio USK.

92. U biti, sud koji je uputio zahtjev dvoji u vezi sa sljedećim pitanjima: prvo, je li austrijsko pravo (odnosno ADBG) – kojim se zahtijeva da odluke kojima se utvrđuju kršenja antidopinških pravila kad je riječ o profesionalnim sportašima budu dostupne javnosti bez ikakva pojedinačnog

82 Mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Szpunara u predmetu WK (C-33/22, EU:C:2023:397, t. 78.)

83 O ulozi članka 165. UFEU-a vidjeti mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Szpunara u predmetu Royal Antwerp Football Club (C-680/21, EU:C:2023:188, t. 48. do 55.).

84 Vidjeti u tom pogledu Weatherill, S., „Saving Football from Itself: Why and How to Re-make EU Sports Law", *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, sv. 24., 2022., str. 8. i 9.

85 Presude od 15. prosinca 1995., Bosman (C-415/93, EU:C:1995:463, t. 73. i slj.); od 18. srpnja 2006., Meca-Medina i Majcen/Komisija (C-519/04 P, EU:C:2006:492, t. 22. slj.); od 1. srpnja 2008,, MOTOE (C-49/07, EU:C:2008:376, t. 20. do 26.); od 16. ožujka 2010., Olympique Lyonnais (C-325/08, EU:C:2010:143, t. 27. i slj.) i od 13. lipnja 2019., TopFit i Biffi (C-22/18, EU:C:2019:497, t. 27. i slj.) kao i mišljenja nezavisnog odvjetnika A. Rantosa u predmetu International Skating Union/Komisija (C-124/21 P, EU:C:2022:988, t. 36. do 43.); nezavisnog odvjetnika A. Rantosa u predmetu European Superleague Company (C-333/21, EU:C:2022:993, t. 39. do 42.) i nezavisnog odvjetnika M. Szpunara u predmetu Royal Antwerp Football (C-680/21, EU:C:2023:188, t. 34. do 36.).

ispitivanja proporcionalnosti – u skladu s GDPR-om i, drugo, je li nužan NADA-in izbor da provede tu obvezu objave stavljanjem podataka na javno dostupne dijelove svoje internetske stranice.

93. Zbog toga tijelo koje je uputilo zahtjev postavlja nekoliko pitanja o tumačenju GDPR-a. Smatram da su drugo i treće pitanje, koja valja razmotriti zajedno, najvažnija i najsloženija. Stoga ću najprije razmotriti ostala pitanja, a zatim ću se osvrnuti na pitanja zakonitosti i proporcionalnosti koja je postavio USK.

B. Prvo pitanje

94. Svojim prvim pitanjem USK u biti želi doznati je li objava informacija da je neka osoba počinila određeni dopinški prekršaj „podatak koji se odnosi na zdravlje" u smislu članka 9. GDPR-a.

95. Prema mojem mišljenju, odgovor na to pitanje može se izvesti kako iz definicije pojma „podaci koji se odnose na zdravlje" tako i iz sudske prakse Suda.

96. U skladu s definicijom iz članka 4. točke 15. GDPR-a, „‚podaci koji se odnose na zdravlje' znači osobni podaci povezani s fizičkim ili mentalnim zdravljem pojedinca, uključujući pružanje zdravstvenih usluga, kojima se daju informacije o njegovu zdravstvenom statusu".

97. Sve stranke osim tužiteljice pravilno ističu da se ta definicija sastoji od dvaju elemenata. Prvi je zahtjev da su predmetni osobni podaci povezani s fizičkim ili mentalnim *zdravljem* pojedinca. Drugi je da se tim podacima daju informacije o *zdravstvenom statusu* pojedinca. Drugim riječima, ne samo da predmetni osobni podaci moraju barem na neki način biti povezani s ispitanikovim zdravljem (što podrazumijeva slabu vezu) već također moraju omogućiti da se iz tih informacija izvedu zaključci o ispitanikovu zdravstvenom statusu (što podrazumijeva personalizirani aspekt informacija o kojima je riječ).

98. Nisam uvjerena da je u ovom predmetu ispunjen taj potonji kriterij, kao odlučujući element u pogledu subjektivnog zdravstvenog statusa ispitanika o kojem je riječ.

99. Naime, utvrđenje prema kojem je tužiteljica konzumirala ili posjedovala određene zabranjene tvari ne govori ništa o njezinu fizičkom ili mentalnom zdravstvenom statusu. Kao što konzumacija alkohola ne govori ništa o tome je li neka osoba ovisna o alkoholu, tužiteljičina konzumacija ili posjedovanje tvari o kojima je riječ u ovom predmetu ne otkriva nikakvu *logičnu* ili *jasnu* vezu s njezinim fizičkim ili mentalnim zdravljem.

100. Smatram da se drukčiji zaključak ne može izvesti ni iz uvodne izjave 35. GDPR-a [86]. Njezina prva rečenica u biti pojašnjava da pojam „podaci koji se odnose na zdravlje" nema „rok trajanja". U drugoj rečenici zatim se navodi koje bi informacije mogle biti obuhvaćene tim pojmom, ali bez ikakve naznake da bi područje primjene članka 4. točke 15. GDPR-a trebalo drukčije tumačiti.

[86] U relevantnom dijelu ta uvodna izjava glasi kako slijedi: „Osobni podaci koji se odnose na zdravlje trebali bi obuhvaćati sve podatke koji se odnose na zdravstveno stanje ispitanika, a koji otkrivaju informacije u vezi s prijašnjim, trenutačnim ili budućim fizičkim ili mentalnim zdravstvenim stanjem ispitanika. To uključuje informacije […] izvedene iz testiranja ili ispitivanja dijela tijela ili tjelesne tvari, među ostalim iz genetskih podataka i bioloških uzoraka."

101. Iako je, naravno, točno da je Sud u presudi Lindqvuist zaključio da pojam „podaci [koji se odnose na zdravlje]" treba široko tumačiti [87], to je tumačenje provedeno u kontekstu Direktive o zaštiti podataka [88], prethodnice GDPR-a, koja nije sadržavala posebnu definiciju pojma „podaci [koji se odnose na zdravlje]". Tumačenje Suda nije sadržavalo ni zahtjev veze koja bi trebala postojati između predmetnih podataka i ispitanikova *zdravstvenog statusa*. Iako presuda Lindqvist, kao takva, može dati određene smjernice za tumačenje tog pojma, nipošto ne može prevladati nad posebnom zakonodavnom odlukom zakonodavca Unije da uključi vezu između ispitanikovih zdravstvenih podataka i njegova zdravstvenog statusa [89].

102. Zaključno, predlažem Sudu da u odgovoru na prvo pitanje presudi da informacija da je profesionalni sportaš prekršio antidopinško pravilo u vezi s upotrebom ili pokušajem upotrebe ili posjedovanjem zabranjene tvari ili zabranjenog sredstva sama po sebi nije „podatak koji se odnosi na zdravlje" u smislu članka 9. GDPR-a.

C. Četvrto pitanje

103. Svojim četvrtim pitanjem USK u biti pita predstavlja li javno otkrivanje tužiteljičina imena, kršenja antidopinških pravila o kojem je riječ i kazne koja joj je izrečena obradu „osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela" u smislu članka 10. GDPR-a.

104. NADA, WADA te belgijska, francuska i poljska vlada protive se kvalifikaciji sankcija izrečenih tužiteljici kao „kaznenih". Na temelju toga zaključuju da u okolnostima ovog predmeta nije primjenjiv članak 10. GDPR-a.

105. Međutim, tužiteljica, latvijska vlada i Komisija tvrde suprotno. Oni se u biti temelje na argumentu prema kojem zabrana izrečena tužiteljici zbog dopinga ima znatan osobni utjecaj. Prema njihovu mišljenju, kazna ne samo da uključuje financijske posljedice i relativno značajnu profesionalnu zabranu nego dovodi i do neizravnih posljedica koje proizlaze iz javnog sramoćenja i stigmatizacije, svojstvenih (neograničenoj) objavi tužiteljičina imena te antidopinških pravila koja je prekršila i izrečene kazne. Ta kombinacija može sankciji o kojoj je riječ u ovom predmetu dati „kazneni" karakter. Na temelju toga tužiteljica stoga smatra i da bi ÖADR bio „službeno tijelo" u smislu članka 10. GDPR-a.

106. Slažem se s mišljenjem tužiteljice, latvijske vlade i Komisije prema kojem je u ovom predmetu sankcija izrečena zbog predmetnog kršenja antidopinških pravila kaznene prirode u smislu članka 10. GDPR-a.

107. Jasno je da svaki od dvaju „kaznenih" pojmova iz članka 10. GDPR-a („kaznene osude" i „kažnjiva djela") zahtijeva autonomno tumačenje [90]. Usto, s obzirom na to da oba ta pojma imaju istu tvorbenu osnovu (koja se može pronaći u kasnolatinskoj riječi *criminalis*) i da je

87 Vidjeti presudu od 6. studenoga 2003. (C-101/01, EU:C:2003:596, t. 50.).

88 Direktiva 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (SL 1995., L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.) (u daljnjem tekstu: Direktiva o zaštiti podataka)

89 Koji je prvotno bio sastavljen još uže od onoga što se nalazi u konačnoj verziji teksta. Vidjeti u tom pogledu Vijeće Europske unije, Radna skupina za zaštitu podataka i razmjenu informacija, „Opća uredba o zaštiti podataka – Revidirani nacrt poglavlja I. i II." (dok. 6828/13, 26. veljače 2013., str. 10.) (koji sadržava prijedlog nacrta kojim se željelo zahtijevati da predmetni zdravstveni podaci „otkrivaju informacije o značajnim zdravstvenim problemima, liječenju i osjetljivim uvjetima […] pojedinca").

90 Vidjeti presudu od 22. lipnja 2021., Latvijas Republikas Saeima (Kazneni bodovi) (C-439/19, EU:C:2021:504, t. 85. i navedenu sudsku praksu) (koja se odnosi na autonomnu prirodu tog pojma u pravu Unije).

zakonodavac Unije nastojao ograničiti pojačanu zaštitu predviđenu člankom 10. GDPR-a samo na područje kaznenog prava [91], primjenjivost te odredbe u biti ovisi o pitanju je li izrečena sankcija kaznene prirode [92].

108. Kako bi utvrdio je li sankcija kaznene prirode, Sud razmatra tri kriterija: kao prvo, pravnu kvalifikaciju kažnjivog djela u nacionalnom pravu, kao drugo, samu prirodu kažnjivog djela i, kao treće, stupanj težine kazne koja se dotičnoj osobi može izreći [93]. Potonja dva kriterija vjerojatno imaju veću važnost [94].

109. U ovom predmetu iz spisa proizlazi da se objava informacija o tužiteljičinoj suspenziji zbog dopinga odnosi na posjedovanje i djelomičnu upotrebu zabranjenih tvari. Kako je to objasnila Komisija, a što treba potvrditi, posjedovanje i/ili upotreba takvih tvari predstavlja kazneno djelo u smislu članka 28. stavaka 1. i 2. ADBG-a. Prema zahtjevu za prethodnu odluku, posljedice tog kaznenog djela podrazumijevaju oduzimanje naslova i gubitak novčanih nagrada, kao i četverogodišnju zabranu svih natjecanja (nacionalnih i međunarodnih). Također se čini da se člankom 24. stavkom 4. ADBG-a tužiteljici zabranjuje plaćeno zaposlenje u sportskim organizacijama tijekom razdoblja zabrane.

110. Kao što su to priznale sve stranke u ovom postupku, te kazne očito imaju za cilj sankcionirati tužiteljicu za njezine postupke te je odvratiti (kao i druge sportaše) od takvog ponašanja.

111. Kombinacija ne samo oduzimanja naslova i gubitka novčanih nagrada (ispravak dobitka neosnovano stečenog u prošlosti) nego i zabrane obavljanja profesionalne aktivnosti u ograničenom razdoblju dodaje kazneni element koji znatno povećava težinu ukupnih posljedica tužiteljičinih postupaka.

112. Drugim riječima, kazna o kojoj je riječ u ovom slučaju nadilazi jednostavni popravak prouzročene štete te joj je cilj upravo sankcionirati tužiteljicu zbog njezinih postupaka [95]. Ona također ima preventivnu funkciju – odvraćanja drugih sportaša od počinjenja antidopinških prekršaja.

113. Upravo ta kombinacija čimbenika otkriva kazneno djelo i prelazi prag onoga što bi se inače smatralo sportskim disciplinskim prekršajem [96].

114. Naravno, kao što to pravilno ističe latvijska vlada, to ne dovodi u pitanje nacionalnu kvalifikaciju predmetnih kažnjivih djela. Taj zaključak ne znači ni da bi u drukčijim okolnostima nužno bio dosegnut prag koji omogućuje utvrđivanje „kaznene" prirode pojedinačne

[91] Presuda od 22. lipnja 2021., Latvijas Republikas Saeima (Kazneni bodovi) (C-439/19, EU:C:2021:504, t. 77. i 78.) (gdje se zaključuje da je, za razliku od članka 8. stavka 5. Direktive 95/46, područje primjene članka 10. GDPR-a ograničeno samo na kazneno područje).

[92] Slijedom toga, za potrebe ovog predmeta nije nužno odlučiti o pitanju je li tužiteljica bila dodatno osuđena.

[93] Presuda od 22. lipnja 2021., Latvijas Republikas Saeima (Kazneni bodovi) (C-439/19, EU:C:2021:504, t. 87. i navedena sudska praksa)

[94] Presuda od 22. lipnja 2021., Latvijas Republikas Saeima (Kazneni bodovi) (C-439/19, EU:C:2021:504, t. 88. i navedena sudska praksa) (u kojoj se podsjeća na to da čak i za kažnjiva djela koja se u nacionalnom pravu ne kvalificiraju kao „kaznena" takav karakter ipak može proizlaziti iz same prirode predmetnog kažnjivog djela i iz težine sankcija do kojih ono može dovesti).

[95] Vidjeti presudu od 22. lipnja 2021., Latvijas Republikas Saeima (Kazneni bodovi) (C-439/19, EU:C:2021:504, t. 89.) (gdje se objašnjava da sama narav „kaznene" sankcije nije isključivo popravak prouzročene štete).

[96] U tom pogledu stoga ističem da ova situacija nadilazi opću tvrdnju prihvaćenu u sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava (ESLJP) i CAS-a prema kojoj se za sportske disciplinske sporove *općenito* ne može smatrati da su kaznene prirode. Vidjeti u tom pogledu CAS, odluku od 22. kolovoza 2011., Stichting Anti-Doping Autoriteit Nederland (NADO) & Koninklijke Nederlandsche Schaatsenrijders Bond (KNSB) protiv W. (2010/A/2311 & 2312, t. 33.) (u kojoj se utvrđuje da i švicarsko pravo i sudska praksa CAS-a sporove povezane sa sportom općenito smatraju građanskim sporovima).

sankcije[97]. Međutim, kao što sam to objasnila u prethodnoj točki, smatram da je konkretna sankcija izrečena tužiteljici takva da može dosegnuti prag onoga što se smatra kaznenom osudom ili kažnjivim djelom u smislu članka 10. GDPR-a.

115. Suprotno onomu što tvrdi WADA, ne mislim da bi općenito bilo korisno kršenja antidopinških pravila, kao što su ona o kojima je riječ u ovom predmetu, smatrati pukim kršenjima (privatnopravnih) pravila pojedinačnih sportskih klubova ili organizacija. Posjedovanje ili upotreba tvari u tužiteljičinu slučaju daleko nadilazi, primjerice, moguće kršenje statuta šahovskog kluba iz Knina (Hrvatska)[98].

116. Takvo je ponašanje zabranjeno nacionalnim pravom, to jest ADBG-om, a ne (samo) privatnopravnim pravilima kluba ili sportske organizacije. Osim toga, neizravni učinci na tužiteljičinu osobnu i profesionalnu situaciju koji proizlaze iz društvenog neodobravanja i stigmatizacije koji su povezani s utvrđenjem da je prekršila antidopinško pravilo znatno nadilaze svijet sporta[99]. Naposljetku, činjenica da kršenje tog zakona također može predstavljati disciplinski prekršaj privatnopravnih pravila kojima je cilj urediti ponašanje članova kluba ili sportske organizacije (u ovom slučaju Antidopinških i Natjecateljskih pravila IAAF-a) ne sprečava da se za isto kršenje antidopinškog pravila izreknu i sankcije koje proizlaze iz javnog prava države članice.

117. Zbog navedenih razloga smatram da se predmetni postupak obrade odnosi na „osobne podatke koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela” u smislu članka 10. GDPR-a.

118. Koje su posljedice tog zaključka?

119. Kao što sam to već objasnila, utvrđenje da je postupak obrade obuhvaćen područjem primjene članka 10. GDPR-a zahtijeva da se interesima ispitanika prida veća važnost prilikom odvagivanja radi otkrivanja podataka[100]. Na temelju teksta te odredbe, ta se obrada mora provoditi ili pod nadzorom „službenog tijela” ili na temelju prava Unije ili nacionalnog prava kojim se propisuju odgovarajuće zaštitne mjere prava i sloboda ispitanika o kojima je riječ.

120. U skladu s time, Sudu predlažem da u odgovoru na četvrto pitanje presudi da članak 10. GDPR-a treba tumačiti na način da se primjenjuje na obradu osobnih podataka koji se odnose na posjedovanje i djelomičnu upotrebu profesionalnog sportaša u okviru sportske aktivnosti tvari koje se nalaze na WADA-inu popisu zabranjenih tvari.

97 Francuska vlada upućuje na presudu ESLJP-a od 6. studenoga 2018., Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugala (CE:ECHR:2018:1106JUD005539113, osobito točku 67. (suspenzija sa sudačke dužnosti u neprekinutom razdoblju od 240 dana) i točku 127. (ta suspenzija ne zadovoljava prag kaznene sankcije iz članka 6. stavka 1. EKLJP-a).

98 Što ne znači da kninski šahovski klub nije ugledna institucija. Upravo suprotno, prema hrvatskoj legendi, hrvatskog srednjovjekovnog kralja Stjepana Držislava, koji je stolovao prvom hrvatskom državom s kninske tvrđave, u tom je kraju zarobio mletački dužd Pietro II. Orseolo. Kako bi ponovno stekao slobodu, Stjepan Držislav odigrao je s mletačkim duždom tri partije šaha, u svim trima je pobijedio, te je zauzvrat stekao slobodu ne samo za sebe nego i za sve hrvatske gradove duž jadranske obale. Kako bi proslavio svoju pobjedu, Stjepan Držislav na svoj je grb stavio uzorak šahovnice.

99 Vidjeti u tom pogledu presudu ESLJP-a od 2. listopada 2018., Mutu i Pechstein protiv Švicarske (CE:ECHR:2018:1002JUD004057510, t. 182.) (u kojoj se objašnjava da je javno ispitivanje slučaja, u smislu članka 6. stavka 1. EKLJP-a, bilo nužno jer je tužiteljicu dvogodišnja zabrana zbog dopinga „na određeni način obilježila te je vjerojatno negativno utjecala na njezinu profesionalnu čast i ugled”).

100 Vidjeti moje mišljenje u predmetu Norra Stockholm Bygg (C-268/21, EU:C:2022:755, t. 81.).

D. Peto pitanje

121. Svojim petim pitanjem, koje je postavljeno samo u slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje, USK u biti želi znati čini li obrada tužiteljičinih osobnih podataka koji se odnose na njezina kršenja antidopinškog pravila USK „službenim tijelom" u smislu članka 10. GDPR-a.

122. Kao što sam to objasnila, u okolnostima ovog predmeta USK doista obrađuje „osobne podatke koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela" u smislu članka 10. GDPR-a. Međutim, u obavljanju te aktivnosti USK ne djeluje kao „službeno tijelo" koje nadzire obradu tih podataka.

123. Umjesto toga, iz članka 5. stavka 6. i članka 6. stavaka 1. do 5. ADBG-a proizlazi da je austrijski zakonodavac ovlastio NADA-u da preuzme ulogu „službenog tijela", kako bi, među ostalim, nadzirala USK-ove aktivnosti obrade u vezi sa svim vrstama osobnih podataka koje su obuhvaćene područjem primjene članka 10. GDPR-a.

124. Stoga se čini da je na NADA-i materijalna odgovornost za pravilnu obradu osobnih podataka u okviru USK-ovih zadaća, uključujući objavu rezultata njegovih odluka.

125. Slijedom toga, sama činjenica da USK obrađuje osobne podatke obuhvaćene područjem primjene članka 10. GDPR-a ne čini to tijelo automatski „službenim tijelom" u smislu te odredbe.

126. Stoga Sudu predlažem da u odgovoru na peto pitanje presudi da to što je neko tijelo zaduženo za preispitivanje odluke kojom se utvrđuje kršenje antidopinškog pravila ne čini to tijelo automatski „službenim tijelom" u smislu članka 10. GDPR-a, ako je na temelju nacionalnog prava druga institucija odgovorna za nadzor takve obrade podataka.

E. Drugo i treće pitanje

127. Svojim drugim i trećim pitanjem, za koja predlažem da ih se razmotri zajedno, USK u biti pita je li otkrivanje javnosti osobnih podataka profesionalnog sportaša objavom na javno dostupnoj internetskoj stranici, uz pravilo koje je taj sportaš prekršio i suspenziju koja mu je izrečena, u skladu s uvjetima zakonitosti i smanjenja količine podataka, na temelju članka 5. stavka 1. točaka (a) i (c) i članka 6. stavka 3. GDPR-a.

128. U skladu s ADBG-om, ÖADR [101] – ili, ako je podnesen zahtjev za preispitivanje njegove odluke, USK [102] – mora donijeti konačnu odluku o određenim kršenjima antidopinškog pravila dostupnu javnosti. Te informacije moraju uključivati sportaševo ime, sport u kojem se natječe, kršenje primjenjivog antidopinškog pravila i sankcije koje iz njega proizlaze. Na temelju članka 5. stavka 6. podstavka 4. ADBG-a, objava je povjerena NADA-i, koja je u tu svrhu određena kao voditelj obrade podataka. Na temelju ADBG-a, takvo je otkrivanje automatsko u slučaju profesionalnih sportaša i u pravilu neobvezno kad je riječ o amaterskim sportašima. Samim ADBG-om nisu uređeni načini otkrivanja. Slijedom toga, izbor objave na internetu bio je odluka koju je donijela sama NADA.

129. Pitanja koja je postavio USK otvaraju, prema mojem mišljenju, nekoliko problema. Kao prvo, zahtijeva li se GDPR-om da voditelj obrade podataka prije otkrivanja osobnih podataka javnosti u svakom pojedinačnom slučaju ispita proporcionalnost ili se proporcionalnost te objave može

101 Članak 21. stavak 3. ADBG-a

102 Članak 23. stavak 14. ADBG-a

unaprijed utvrditi općim pravom? Ako je riječ o prvom slučaju, odnosno ako je nužna individualizirana ocjena proporcionalnosti, ADBG bi bio protivan GDPR-u, s obzirom na to da se čini kako se tim zakonom ne omogućuje takva pojedinačna razina ispitivanja. Kao drugo, ako se ispitivanje proporcionalnosti u načelu može provesti *in abstracto* nacionalnim pravom i voditelju obrade nametnuti automatska obveza, drugo pitanje postavljeno Sudu jest ispunjava li ADBG zahtjev proporcionalnosti, propisan člankom 6. stavkom 3 GDPR-a. Kao treće, ako je automatsko otkrivanje javnosti informacija koje se odnose na odluku o kršenju antidopinškog pravila proporcionalno s obzirom na legitimni cilj ili ciljeve koji se žele postići zakonom, je li nužno stavljanje tih informacija na javno dostupnu internetsku stranicu organizacije za borbu protiv dopinga? Redom ću razmotriti svako od tih pitanja.

1. Zahtijeva li se GDPR-om da voditelj obrade podataka ispita proporcionalnost u svakom pojedinačnom slučaju?

130. Prilikom primjene GDPR-a, najprije valja utvrditi tko je voditelj obrade podataka u pogledu određenog postupka obrade. Njegovim člankom 5. stavkom 2. predviđa se da je voditelj obrade odgovoran za usklađenost s načelima obrade podataka navedenima u članku 5. stavku 1. GDPR-a te je mora moći dokazati.

131. Prema članku 4. točki 7. GDPR-a, voditelj obrade podataka je osoba koja određuje svrhe i sredstva obrade osobnih podataka. U drugom dijelu te odredbe određeno je da, „kada su svrhe i sredstva takve obrade utvrđeni pravom Unije ili pravom države članice, voditelj obrade ili posebni kriteriji za njegovo imenovanje mogu se predvidjeti pravom Unije ili pravom države članice”. U ovom slučaju svrha, ali ne nužno i sredstva predmetnog postupka obrade, određeni su (ili barem implicitno naznačeni) u ADBG-u, kojim je NADA istodobno određena kao voditelj obrade podataka.

132. Slijedom toga, NADA je voditelj obrade za svrhu obrade tužiteljičinih osobnih podataka kada ih postavlja na svoju internetsku stranicu. Prema mojem mišljenju, to ne znači da se USK također ne može smatrati voditeljem obrade u pogledu istog postupka obrade [103]. Naime, u skladu s ADBG-om, NADA samo provodi USK-ovu obvezu otkrivanja, koja proizlazi iz ADBG-a. To bi moglo postati važno ako bi Sud presudio (suprotno onomu što ću predložiti) da voditelj obrade podataka mora provesti ispitivanje proporcionalnosti u svakom pojedinačnom slučaju. Tada bi se postavilo pitanje treba li navedeno ispitivanje provesti NADA ili USK.

133. Da bi se smatrala zakonitom, svaka obrada osobnih podataka mora se, prema GDPR-u, provesti na temelju jednog od razloga predviđenih njegovim člankom 6. Bez namjere da se ovdje objašnjava razlika između točaka (c) i (e) članka 6. stavka 1., u ovom je slučaju jasno da NADA postupa u skladu s jednom od tih odredbi ili čak objema kada na svoju internetsku stranicu postavlja tužiteljičine osobne podatke [104].

[103] Vidjeti u tom smislu presudu od 29. srpnja 2019., Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, t. 67. i navedenu sudsku praksu) (u kojoj se objašnjava da se pojam voditelja obrade može odnositi na više sudionika u obradi osobnih podataka).

[104] U tom pogledu, Sud je već priznao da isti postupak obrade može zadovoljavati više temelja za zakonitu obradu. Vidjeti u tom pogledu presudu od 9. ožujka 2017., Manni (C-398/15, EU:C:2017:197, t. 42.). Vidjeti i presudu od 1. kolovoza 2022., Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, EU:C:2022:601, t. 71.), u kojoj je Sud zaključio da je na temelju članka 6. GDPR-a dovoljan samo jedan zakonski temelj.

134. Kad je pravna osnova za obradu jedna od dviju odredbi koje sam spomenula u prethodnoj točki, člankom 6. stavkom 3. GDPR-a utvrđuje se da se pravom kojim se zahtijeva obrada osobnih podataka, u ovom slučaju ADBG-om, mora ostvarivati cilj od javnog interesa te takva obrada mora biti proporcionalna zakonitom cilju koji se želi postići.

135. Ako je zakonodavac doista odvagnuo različite interese koji su uključeni u postizanje određenog javnog interesa te je odlučio da je određena obrada opravdana, bi li voditelj obrade podataka i dalje trebao provesti odvojeno ispitivanje proporcionalnosti u svakom pojedinačnom slučaju? Ili bi njegova obveza iz članka 5. stavka 2. GDPR-a da dokaže usklađenost s načelom proporcionalnosti, kako je izraženo načelom smanjenja količine podataka, bila ispunjena pozivanjem na obvezu koju je nametnuo zakonodavac?

136. Prema mojem mišljenju, GDPR-om se ne zahtijeva da voditelj obrade u svakom pojedinačnom slučaju obrade podataka provede ispitivanje proporcionalnosti. Umjesto toga, voditelj obrade može se osloniti – čak bih rekla da se mora osloniti – na ispitivanje proporcionalnosti koje je proveo zakonodavac. Ocjena proporcionalnosti koju provodi zakonodavac ne može biti individualizirana. Međutim, tom ocjenom mogu se na apstraktan način uzeti u obzir interesi zaštite podataka određene skupine osoba i odvagnuti u odnosu na druge uključene društvene interese.

137. Zakonodavstvom kojim se dopušta (ili zahtijeva) obrada podataka može se zauzeti različit pristup. Njime se može omogućiti da se određena obrada podataka provodi ako voditelj obrade to smatra potrebnim u unaprijed utvrđenoj situaciji. U takvom slučaju voditelj obrade mora provesti ispitivanje proporcionalnosti u svakom pojedinačnom slučaju. Međutim, zakonodavstvom se također može, kao u ovom slučaju, ovlastiti na određenu vrstu obrade podataka kako bi se postigao određeni cilj. U takvoj situaciji u GDPR-u ne nalazim nijednu odredbu kojom bi se predmetnom voditelju obrade podataka nalagalo ili čak dopustilo da dovede u pitanje ispitivanje proporcionalnosti koje je proveo zakonodavac. U takvom slučaju GDPR-om se ne zahtijeva dodatno ispitivanje proporcionalnosti u svakom pojedinačnom slučaju. Naravno, ispitanici, pa čak i voditelji obrade, mogu pred sudovima osporavati zakonodavčevu ocjenu proporcionalnosti. Međutim, ako ne uspije osporiti zakonodavčevu ocjenu proporcionalnosti, voditelj obrade podataka u situaciji kao što je ona u ovom predmetu *mora* provesti obradu podataka.

138. Takvo tumačenje GDPR-a u skladu je s načelom demokracije i nije u suprotnosti s tekstom te uredbe.

139. U demokratskom društvu upravo je na zakonodavcu da pronađe prikladnu ravnotežu između suprotstavljenih prava i interesa. Prepuštanje tog postupka neovisnoj instituciji, ali koja ne snosi političku odgovornost, čak i ako je to katkad nužno, manje je demokratsko rješenje.

140. Osim toga, i kao što je to pravilno istaknula WADA, prepuštanje objave kršenja antidopinškog pravila diskrecijskoj odluci nacionalnih tijela za borbu protiv dopinga u svakom pojedinačnom slučaju moglo bi dovesti do zloupotrebe i korupcije, osobito imajući na umu znatan interes sportaša, klubova ili čak vlada da spriječe takvu objavu. To također može dovesti do nejednakog postupanja prema sportašima koji se, kad je riječ o počinjenju antidopinških prekršaja, zapravo nalaze u usporedivoj situaciji.

141. Usto, i samim tekstom GDPR-a dopušta se i čak zahtijeva da zakonodavac provede ispitivanje proporcionalnosti. Člankom 4. točkom 7. GDPR-a predviđa se mogućnost da se svrhe i sredstva obrade osobnih podataka utvrđuju pravom Unije ili pravom države članice, a ne da ih utvrđuje voditelj obrade. Člankom 6. stavkom 3. GDPR-a zahtijeva se da je zakon kojim se omogućuje obrada podataka prošao ispitivanje proporcionalnosti.

142. Stoga smatram da se GDPR-om ne zahtijeva da NADA (ili USK) odobri objavu kršenja antidopinškog pravila koje su počinili profesionalni sportaši u svakom pojedinačnom slučaju.

143. To me dovodi do drugog problema koji se otvara drugim i trećim pitanjem – je li austrijski zakonodavac uspostavio dopuštenu ravnotežu između različitih uključenih interesa kad je zahtijevao da se tužiteljičini osobni podaci, zajedno s primjenjivim kršenjem antidopinških pravila i suspenzijom koja joj je izrečena, trebaju staviti na raspolaganje javnosti.

2. Je li otkrivanje javnosti koje se zahtijeva ADBG-om opravdano?

144. Da podsjetim, ADBG-om se utvrđuje da USK (ili ÖADR) *mora obavijestiti javnost* o svojim odlukama, *navodeći ime* dotične osobe, trajanje zabrane i razlog za zabranu. Ta se obveza odnosi *ponajprije na profesionalne sportaše*, a u nekim slučajevima i na amaterske sportaše. Usto, ADBG-om se omogućuje dodatno ocjenjivanje proporcionalnosti prilikom odluke treba li objaviti kršenja antidopinških pravila koja su počinili amaterski sportaši i ranjive osobe.

145. Tužiteljica se pita je li obavješćivanje javnosti u njezinu konkretnom slučaju opravdano. NADA, WADA, Komisija i sve države članice koje sudjeluju u ovom postupku ne vide nikakav problem u takvom otkrivanju.

146. Iako bi mogli postojati i dodatni razlozi, većina rasprava (u pisanom i u usmenom dijelu postupka) usredotočila se na dva moguća opravdanja za obavješćivanje javnosti: (i.) odvraćanje svakoga tko se bavi sportom od kršenja antidopinških pravila; i (ii.) izbjegavanje zaobilaženja suspenzije obavješćivanjem o njoj svih onih koji bi mogli sponzorirati ili angažirati sportaša o kojem riječ.

147. U odnosu na svako predloženo opravdanje potrebno je provesti ocjenu proporcionalnosti [105]. Stoga ću redom analizirati može li se otkrivanje javnosti opravdati jednim ili obama navedenim ciljevima. Ocjena proporcionalnosti s obzirom na svako opravdanje uključuje nekoliko koraka. Sud mora ocijeniti je li otkrivanje javnosti prikladno za ostvarenje navedenog cilja. Ako jest, Sud se još mora uvjeriti da je ta mjera nužna, što pak zahtijeva ocjenu je li već dostupna druga mjera koja bi omogućila postizanje istog cilja, ali bi se njome manje zadiralo u ispitanikovo temeljno pravo na zaštitu podataka. Naposljetku, Sud bi mogao smatrati da je zadiranje u privatni život te osobe tako opsežno da se ne može opravdati koristi koju treba postići proglašenim ciljem.

a) Prvo opravdanje: prevencija odvraćanjem

148. Prema mojem mišljenju, stavljanje javnosti na raspolaganje personaliziranih informacija koje se odnose na kršenje antidopinških pravila i njegove posljedice moglo bi odvratiti i profesionalne i amaterske sportaše od počinjenja sličnih prekršaja. Ta je mjera također prikladna u preventivnom

[105] Ispitivanje proporcionalnosti nužan je korak koji Sud mora poduzeti kako bi utvrdio da je ograničenje temeljnog prava opravdano (članak 52. stavak 1. Povelje). U pogledu temeljnog prava na zaštitu podataka, načelo proporcionalnosti utvrđeno je u članku 5. stavku 1. točki (c) (načelo smanjenja količine podataka) i članku 6. stavku 3. GDPR-a.

smislu jer njome mladi ljudi, koji su tek ušli u svijet sporta i koji bi jednog dana možda htjeli postati profesionalni sportaši, postaju svjesni posljedica svoje odluke da posegnu za zabranjenim tvarima kako bi ostvarili bolje rezultate. Stoga ne sumnjam u prikladnost predmetne mjere s obzirom na njezin proglašeni cilj.

149. Teže je pitanje je li obavješćivanje javnosti o imenu pojedinačnog sportaša nužno kako bi se druge sportaše odvratilo od sličnih kršenja antidopinških pravila. U tom pogledu korisno je uzeti u obzir mišljenje Radne skupine za zaštitu podataka iz članka 29. (u daljnjem tekstu: RS iz članka 29.), prethodnika današnjeg Europskog odbora za zaštitu podataka, u kojem se ispitivala proporcionalnost sličnih WADC-ovih pravila [106]. RS iz članka 29. smatrao je da je, kako bi se odvratili drugi sportaši, dovoljno objaviti anonimne informacije o kršenjima i kaznama [107].

150. Ne slažem se s time. Istina je da odvraćajući učinak postoji već zbog težine kazni o kojima je riječ. Međutim, ako se zna da postoji mogućnost da nečije ime bude objavljeno u vezi s kršenjem antidopinških pravila, to ima dodatan i snažniji odvraćajući učinak. I dok bi mladi sportaš koji pokušava napraviti karijeru možda mogao računati da se isplati riskirati ako je očekivana kazna suspenzija od nekoliko mjeseci ili čak nekoliko godina, mogao bi dvaput promisliti bude li svjestan da će *javnost* biti upoznata s njegovim prekršajem. Anonimna objava stoga se ne može smatrati mjerom kojom se jednako učinkovito ostvaruje isti cilj [108].

151. RS iz članka 29. također je smatrao da jednokratna objava neposredno nakon odluke kojom se potvrđuje kršenje antidopinškog pravila može predstavljati prikladnu, ali manje ograničavajuću mjeru. Ni s time se ne slažem. Ako je informacija dostupna tijekom cijelog trajanja suspenzije, veća je mogućnost da će doprijeti do ciljane javnosti. Osim toga, ne vidim kako bi se, primjerice, objavom priopćenja za medije na internetu manje zadiralo nego objavom tablice koja sadržava iste informacije. Takvo priopćenje za medije zapravo bi moglo ostati dostupno znatno dulje od tablice u kojoj se navode suspendirani sportaši, s obzirom na to da se ta tablica uklanja nakon isteka suspenzije. Doduše, kao što to ističe tužiteljica, ako je suspenzija doživotna, predmetni unos u tablicu također ostaje doživotno na internetu. Međutim, pod uvjetom da sadržava točne informacije, takva vrsta zadiranja u ispitanikovo pravo na zaštitu podataka nije pretjerano stroga (čak i ako se može postaviti pitanje je li doživotna suspenzija prestroga, ali to je drugi problem), dok se ne može podcijeniti korist od odvraćanja mladih sportaša time što postaju svjesni takve mogućnosti. U svakom slučaju, u ovom predmetu suspenzija traje četiri godine, nakon čega će se tužiteljičini osobni podaci ukloniti iz predmetne tablice.

152. Naposljetku, može se postaviti pitanje je li nužno objaviti svaki antidopinški prekršaj; bi li javnost trebala biti upoznata samo s težim prekršajima; treba li imenovati samo one koji su ponovili prekršaje; i treba li uzeti u obzir razinu na kojoj se sportaši natječu ili druge, dodatne čimbenike?

106 Radna skupina za zaštitu podataka iz članka 29., „Drugo mišljenje 4/2009 o Međunarodnim standardima za zaštitu privatnosti i osobnih informacija Svjetske antidopinške agencije (WADA), o povezanim odredbama WADA-ina kodeksa i drugim pitanjima privatnosti u borbi WADA-e i (nacionalnih) antidopinških organizacija protiv dopinga u sportu (RS 162, doneseno 6. travnja 2009., 0746/09/EN) (u daljnjem tekstu: Mišljenje 4/2009 RS-a iz članka 29.)

107 Mišljenje 4/2009 RS-a iz članka 29., str. 17., točka 3.6.2.

108 Sud je taj standard bi li alternativna mjera bila jednako učinkovita već primijenio prilikom ocjenjivanja nužnosti mjere. Vidjeti u tom pogledu presudu od 1. kolovoza 2022., Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, EU:C:2022:601, t. 85. i navedenu sudsku praksu).

153. Prema mojem mišljenju, zakonodavcu treba ostaviti određenu marginu prosudbe u procjeni tih čimbenika. Primjerice, objavljivanje samo nekih prekršaja moglo bi olakšati donošenje odluke da se počine drugi prekršaji. Ako se objavljuju samo ponovljeni prekršaji, mladi sportaši mogli bi s time kalkulirati te bi mogli odlučiti da jednom mogu riskirati jer njihovo ime samo zbog jednog prekršaja neće biti objavljeno [109]. Mnogo je čimbenika i argumenata koji bi se mogli istaknuti.

154. Čini se da je austrijski zakonodavac uzeo u obzir različite čimbenike kako bi postigao preventivni cilj odvraćanja od mogućih kršenja antidopinških pravila. Njegovo odvagivanje predmetnih interesa dovelo je do određenih iznimaka i ograničenja pravila, za koje se očito smatralo da ne ugrožavaju željeni cilj. Njima su isključeni maloljetnici, ranjive osobe i, u većini slučajeva, amaterski sportaši. Sudu nije podnesen nijedan uvjerljiv argument koji bi mu omogućio da dovede u pitanje zakonodavčevu ocjenu prema kojoj je u slučaju profesionalnih sportaša predmetno pravilo nužno u preventivne svrhe.

155. Stoga smatram da je mjera kojom se zahtijeva personalizirano otkrivanje javnosti antidopinških prekršaja koje su počinili profesionalni sportaši prikladna i nužna kako bi se sadašnje i buduće sportaše odvratilo od takvih prekršaja.

156. Naposljetku, zadiranje u prava profesionalnih sportaša nije toliko ozbiljno da se ne bi moglo opravdati preventivnim ciljem predmetne mjere. Ono što se objavljuje su sportaševo ime, sport u kojem sudjeluje, počinjeni prekršaj antidopinških pravila i trajanje suspenzije koja iz toga proizlazi. Te informacije ne otkrivaju ništa što bi nadilazilo profesionalni život sportaša o kojem je riječ i utvrđuju samo posljedice nezakonitog postupanja kojih je sportaš bio svjestan kad je odlučio počiniti predmetni prekršaj.

b) Drugo opravdanje: sprečavanje zaobilaženja suspenzije

157. Drugo opravdanje koje je bilo predloženo tijekom ovog postupka jest potreba da se relevantni dionici obavijeste da predmetni sportaš sve dok je suspenzija na snazi ne može sudjelovati ni u kakvom obliku aktivnosti povezanih s bilo kojim sportom. Na taj se način postiže učinkovitost kazne i sprečava njezino zaobilaženje.

158. Javno dostupna objava nesumnjivo je prikladna kako bi se obavijestile osobe koje bi mogle poželjeti sponzorirati sportaša, pozvati ga da sudjeluje u organiziranom natjecanju ili zaposliti sportaša u bilo kojoj ulozi povezanoj sa sportom. Zbog toga ti dionici moraju biti upoznati sa sportaševom suspenzijom. Stoga je mjera predviđena ADBG-om prikladna za ostvarenje navedenog cilja.

159. I ovdje je teže pitanje je li takva mjera nužna.

160. Nijedan argument koji se odnosi na anonimizaciju ne može se staviti u kontekst tog javnog interesa. Kako bi se obavijestili ciljani dionici, nužno je navesti ime suspendiranog sportaša.

[109] Nije moguće automatski izvesti zaključke iz drukčijeg konteksta, poput, primjerice, onoga o kojem je bila riječ u presudi od 22. lipnja 2021., Latvijas Republikas Saeima (Kazneni bodovi) (C-439/19, EU:C:2021:504), koja se odnosila na pitanje je li objava informacija o prvim kršenjima neproporcionalna (*ibid.*, t. 115.). U tom se slučaju objava kaznenih bodova izrečenih zbog prometnih prekršaja u slučaju prvog počinjenja prekršaja nije smatrala nužnom. Međutim, opravdanje u kontekstu u kojem je Sud odlučivao bilo je poboljšanje sigurnosti cestovnog prometa (*ibid.*, t. 107.). Naime, onaj tko prvi put prekrši prometno pravilo možda neće ugroziti promet. S druge strane, objava informacija o prvom kršenju antidopinških propisa mogla bi se smatrati nužnom kako bi se mlade sportaše odvratilo od samog pokušaja da se upuste u upotrebu zabranjenih tvari.

161. Pozivajući se na mišljenje RS-a iz članka 29., tužiteljica ipak smatra da radi ostvarenja navedenog cilja nije nužno obavijestiti javnost. Bilo bi dovoljno obavijestiti sportske organizacije i potencijalne ili sadašnje sponzore. Kao odgovor na to, WADA i NADA smatraju da nije moguće unaprijed znati koga treba obavijestiti. Osim toga, u svakom bi trenutku novi dionik mogao postati cilj tih informacija, primjerice, vlasnik novootvorene teretane.

162. RS iz članka 29. predložio je mjeru koja bi mogla biti manje sveobuhvatna, a koja bi mogla spriječiti zaobilaženje suspenzije na temelju uvođenja „potvrde o dobrom ugledu”[110]. Taj prijedlog shvaćam na način da se odnosi na postupak u okviru kojeg bi – prije poziva na sudjelovanje u natjecanjima, ponude nekomu zaposlenja u sportu ili odluke treba li sponzorirati sportaša – organizatori natjecanja, potencijalni poslodavci i sponzori tražili od sportaša o kojem je riječ da podnese takvu potvrdu. Kako bi ispunila svoju svrhu, ta potvrda trebala bi biti izdana na svjetskoj, međunarodnoj razini te bi stoga uključivala različita pitanja obrade podataka, kao što je prijenos tih podataka međunarodnoj organizaciji. U svakom slučaju, takav sustav u ovom trenutku ne postoji. Prijedlog RS-a iz članka 29., kao poruka upućena WADA-i da razmotri uvođenje takvog sustava, mogao bi imati određenu težinu. Međutim, sve dok se taj sustav ne uspostavi, austrijski zakonodavac ne može ga primijeniti kao manje ograničavajuću mjeru kako bi obavijestio zainteresirane dionike.

163. S obzirom na to da ciljano obavješćivanje nije učinkovito jer nije jasno komu bi sve takve informacije mogle biti potrebne i da trenutačno ne postoji prikladan sustav potvrda o dobrom ugledu, smatram da je predmetna mjera i prikladna i nužna za postizanje cilja sprečavanja zaobilaženja suspenzije.

164. Može se dodati još jedan argument, kako ga je NADA istaknula na raspravi, prema kojem sâmo angažiranje suspendiranog sportaša predstavlja kršenje antidopinških pravila[111]. Stoga se čini da je znanje o tome koji su sportaši suspendirani također potrebno kako bi se izbjegla moguća neizravna kršenja antidopinških pravila.

165. Naposljetku, tablica s imenima, prekršenim pravilima i suspenzijama sportaša koja se objavljuje na NADA-inoj internetskoj stranici redovito se ažurira. Informacije se uklanjaju nakon isteka predmetne suspenzije. To znači da tužiteljičini osobni podaci ne ostaju na toj stranici dulje nego što je to potrebno kako bi se izbjeglo zaobilaženje njezine suspenzije.

3. Je li drukčije s objavom na internetu?

166. ADBG-om se zahtijeva da se tražene informacije otkriju javnosti, ali ne navodi se način na koji se to mora učiniti. Izbor da postavi predmetne informacije na svoju internetsku stranicu bio je NADA-ina odluka.

167. Tužiteljica je osporavala tu odluku, smatrajući da se objavom na internetu previše zadire u njezina prava i da bi objava izvan interneta ili barem uvođenje sustava korisničkog imena i zaporke za pristup objavljenim informacijama predstavljalo mjeru kojom se manje zadire u temeljna prava sportaša.

110 Mišljenje 4/2009 RS-a iz članka 29., str. 17., točka 3.6.1.

111 Člankom 1. stavkom 2. podstavkom 10. ADBG-a predviđa se da se smatra zasebnim kažnjivim djelom ako „druga osoba” pomogne ili pokuša pomoći suspendiranom sportašu da zaobiđe svoje razdoblje suspenzije.

168. Ideju da se objavljivanjem na internetu previše zadire u prava iznijeli su i drugi, primjerice, RS iz članka 29.[112] ili manjinska mišljenja sudaca u presudi Europskog suda za ljudska prava L. B. protiv Mađarske[113].

169. U tom pogledu mogu biti vrlo kratka. Ako se obveza stavljanja javnosti na raspolaganje informacija koje sadržavaju osobne podatke smatra opravdanom, objavljivanje na internetu jedini je način na koji se ta obveza u modernom društvu može ispuniti. Jednako kao što nakon Gutenbergova izuma tiskarskog stroja nitko ne bi tražio da osoba hoda od vrata do vrata i izvikuje novosti, otkad postoji internet, tiskana objava (primjerice, u obliku biltena) više nije prikladno sredstvo za stavljanje informacija na raspolaganje javnosti. Zahtjev za objavljivanje izvan interneta jednak je zahtjevu za izbjegavanje obveze obavješćivanja javnosti.

170. U svojem Mišljenju 4/2009 RS iz članka 29. naveo je kako se smatra da se objavom na internetu više zadire u prava nego objavom izvan interneta[114]. Njegov glavni argument bio je da prvonavedena objava podrazumijeva da svatko može pregledati podatke. To je točno, ali upravo je to ideja na kojoj se temelji zahtjev da se informacije stave na raspolaganje javnosti. Drugi argument koji je istaknuo RS iz članka 29. odnosio se na činjenicu da se informacije na internetu mogu upotrijebiti u druge svrhe i dalje obrađivati. Točno je da je lakše ponovno obraditi informacije koje se već nalaze na internetu. Međutim, u biti nema razlike između mogućnosti prenamjene informacija koje su stavljene na internet ili onih koje su tiskane u biltenu. Primjerice, novinari se jednako tako mogu koristiti informacijama o antidopinškim prekršajima objavljenima u biltenu te ih staviti na mrežni portal s vijestima.

4. Međuzaključak

171. Stoga smatram da je obvezna objava kršenja profesionalnog sportaša primjenjivih antidopinških pravila na javno dostupnoj internetskoj stranici tijela za borbu protiv dopinga istodobno prikladna i nužna kako bi se postigla preventivna funkcija, koja se sastoji od odvraćanja sadašnjih i budućih sportaša od sličnog kršenja pravila, kao i kako bi se spriječilo zaobilaženje suspenzija sportaša.

172. S obzirom na navedeno, predlažem Sudu da na drugo i treće pitanje odgovori na način da se članku 5. stavku 1. točki (c) i članku 6. stavku 3. GDPR-a ne protivi praksa nacionalnog tijela odgovornog za promicanje, koordinaciju i praćenje nacionalnog programa kontrole dopinga da na svojoj internetskoj stranici na javno dostupan način otkrije osobne podatke profesionalnog sportaša koji se odnose na kršenje antidopinškog pravila.

112 Mišljenje 4/2009 RS-a iz članka 29., str. 17., točka 3.6.2.

113 Presuda ESLJP-a od 9. ožujka 2023. (CE:ECHR:2023:0309JUD003634516)

114 Mišljenje 4/2009 RS-a iz članka 29., str. 17., točka 3.6.2.

V. Zaključak

173. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na pitanja koja mu je uputio Unabhängige Schiedskommission (Neovisna arbitražna komisija, Austrija) odgovori kako slijedi:

1. Informacija da je profesionalni sportaš prekršio antidopinško pravilo u vezi s upotrebom ili pokušajem upotrebe ili posjedovanjem zabranjene tvari ili zabranjenog sredstva sama po sebi nije „podatak koji se odnosi na zdravlje” u smislu članka 9. Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka).

2. Članak 5. stavak 1. točku (c) i članak 6. stavak 3. Uredbe 2016/679

   treba tumačiti na način da im se ne protivi praksa nacionalnog tijela odgovornog za promicanje, koordinaciju i praćenje nacionalnog programa kontrole dopinga da na svojoj internetskoj stranici na javno dostupan način otkrije osobne podatke profesionalnog sportaša koji se odnose na kršenje antidopinškog pravila.

3. Članak 10. Uredbe 2016/679

   treba tumačiti na način da se primjenjuje na obradu osobnih podataka koji se odnose na posjedovanje i djelomičnu upotrebu profesionalnog sportaša u okviru sportske aktivnosti tvari koje se nalaze na popisu zabranjenih tvari Svjetske antidopinške agencije.

4. To što je neko tijelo zaduženo za preispitivanje odluke kojom se utvrđuje kršenje antidopinškog pravila ne čini to tijelo automatski „službenim tijelom” u smislu članka 10. Uredbe 2016/679.

   Međutim, to je tako samo ako je nadzor koji provodi tijelo koje je određeno kao takvo na drugi način osiguran nacionalnim pravom.